

VESTI IZ SLOVENIJE

MORILSKA ROKA. — Iz Tudi njegova poročena sestra ga Jugoslavije posegajo morilci tu- di v Avstrijo. Prve dni janu- arja letos je pribežal v Avstri- jo iz Lom pri Trzinu posestni- kov sin Meglič. Menda ga je OZNA sumila, da pomaga ti- stim, ki hočejo bežati preko mej. Sam se je srečno rešil z be- gom in prišel preko Košute na Korosko. Tam je začel delati kot delavec v gozdu. Že prav kmalu pa je bil fant iz zasede u- streljen.

DRAGI STRIC. — Prejeli smo Tvojo karto, za njo tudi paket, ki smo ga prejeli z veseljem in solzami v očeh, ko si se spomnil na nas; za vse najlepša hvala.

V paketu je bil rekalc, ki bo atetu prišel prav in hlače ravn- o tako, saj so tako raztrgani in zašiti, da se nikoli tako ka- kor zdaj, ne kupi se pa nikjer. Kapa bo pa spomin na Tebe; šivanke in cvrtn bo tudi prav prišle, saj se ne dobi pri nas nič. Anton, če bi kje dobil kaj kno- fice za spenjanje, bi Te prosila, če bi jih mogel poslati in pa tiste umazane srajce, ki jih Ti stran mečeš, bi jih poslal ker bi nam vse prav prišle. Poprej so no- sili samo moški srajce; zdaj pa tudi ženske, ker drugače se ne dobi kakor moška srajca v tr- govini in pa kuhinjske.

S šivankami si pa tako ustre- gu, smo imeli samo še eno pri- hiši. Vola smo morali dati ob- vezno, smo se vsi jokali za njim, vagal je 700 kg. Dobili smo za njega 8000 dinarjev. To je de- nar; dobili bi za vola zdaj devet moških srajc in zdaj moramo pa dati 200 kg težkega prašiča, po- tem bo prišlo žito, tako da ni ni- koli zadosti in miru. Pri nas je prav slabo, smo samo trije do- ma. A. je v trgovini že eno le- to za poslovanje in jo imajo ljudje radi. N. je pa za učite- ljico in pride skoro vsako ne- deljo domov. Saj ne bi šla v službo, pa je morala iti, da se je malo opravila, ker je bila skoro naga in boša. M. pa je tudi v Ljubljani, šiva doma.

Priobčujemo to pismo z vse- mi napakami kot dokaz razmer.

PISMO OD DOMA. — Zelo me je razveselilo poročilo o na- ših v Južni Ameriki. Kadar kaj pišete tja jim le sporočite, da jim želimo vse dobro Mislam, da je S. prav prišel moj nahrbtnik. Nabavil sem si potem drugega. Dal sem takrat zanj 615 dinar-jev, sedaj pa stane že 2163 di- narjev. Tako so cene poskočile.

Tri na dan

Proletarec se hudoje nad ame- riškimi unijskimi voditelji, ki da napadajo vsakega, ki je za so- cializem in ki da smatrajo za ko- munistem vse, kar je napredne- ga mišljenja.

Proletarec, ki se trka na prsa s svojim socializmom, hoče s tem opravičiti svoje žalostno klenkanje za komunistične dik- tatorje.

Ne, ne, ni res, da ne bi Ame- rikanci poznali razlike med so- cializmom in komunizmom! Prav dobro jo poznajo, dočim je Pro- sveta in Proletarec ne. Tema dvema je glavno to, da se gre proti cerkvi.

Hude nesreče v zraku in na morju

14 ameriških časnika se je ubilo v Indiji — 10 smrtnih žrtev v Kaliforniji — 60 beguncev utonilo na Atlantiku.

Bombay, Indija. — 44 potni- kov in med njimi 14 odličnih ameriških pisateljev in časnika-jev je bilo ubitih, ko se je zru- šil nizozemski zrakoplov, ker je zadel v hrib med silno nevihto blizu Bombaya.

Ameriški časnikaši so bili v Indoneziji kot gostje nizozemske vlade in so se vračali domov. Samo dva sta se odločila od sku- pine in nista hotela potovati s tem avionom. Med žrtvami so: William Newton, H. R. Knicker- bocker, Burton Heath, Bertram Hulén, Nat A. Barrows, Charles Gratke, Vincent Mahoney, Jas. Brandon, John Werkeley, Elsie Dick, Thomas Falco, George Moorad, Fred Colvig, Lynn C. Mahan. Rešila sta se pa, ker ni- sta bila na tem avionu Mrs. Dorothy Brandon in William Mathews.

Los Angeles, Cal. — Zrakop- lov, ki je imel na krovu 42 pot- nikov, je padel in zgorel kake dve milj južno od Chatsworth, Cal. Najmanj 10 oseb je ubi- tih, trideset pa težko ranjenih. Pilot je malo poprej javljal, da je med potniki nastal pretep in je zahteval policijo, da bo areti- rala pretepače. O pravem vzro- ku te nesreče listi še niso poro- čali.

Halifax, N. S. — Javljajo, da se je potopila mala švedska la- dja Briljantin, ki je iz Švedske vozila v Canado kakih 60 ljudi, ki so bežali pred komunisti v baltskih državah. Izgubila se je nekje v Atlantiku. Odpotovala je že 9. junija in ni dala nikake- ga znamenja, kje bi se ji bila prigodila nesreča. Bila je pre- obložena, ker normalno more no- siti samo 18 potnikov.

DAJ BRAT, DAJ SESTRA, SPOMNI SE BEGUNCEV S KAKIM DOLARJEM

Dolar: šterling kriza

London, Anglija. — Razprav- ljanja o britanski finančni krizi so se končala a tem, da so se za- stopniki finančnih ministerstev USA, Velike Britanije in Kana- de dogovorili, da se bodo v se- ptembu začela obsejna in teme- ljita finančna posvetovanja v Washingtonu. Velika Britanija je izčrpala svojo zalogo dolar-jev, tako, da ne more več naro- čati v deželah dolarske valute. Ameriško gospodarstvo je inte- resirano na tem, da trgovina z Veliko Britanijo in ostalimi dr- žavami šterlinske valute ostane. Velika Britanija pa tudi ne mo- re shajati brez ameriških dobav.

Vsa država Texas žaluje za guvernerjem

Austin, Texas. — Guverner dr- žave Texas, Beauford Jester, star 56 let, je v spanju umrl na vlak, zadet od srčne kapi. Vsa država žaluje za njim.

Direktno iz Washingtona

poročila STEPHEN M. YOUNG, Congressman-at-Large of Ohio

Za veterane

Za veterane druge svetovne vojne je ta kongres zopet nekaj dobrega napravil. Administraci- ja predlaga, da se ustanovi agencija, ki bo dajala posojila v skupnem znesku tri milijone do- larjev po nizki obrestni meri, da bi si veterani mogli izboljšati in izpopolniti svoja podjetja in za- četi nova.

Naša težava

Vedno bolj je jasno, da pred- sednik Truman nima niti v po- slanski zbornici niti v senatu dovoljene večine, da bi izvajal svoj program. Pri raznih glos- vanjih so naravnost poraženi pri- zori, ko zveza republikancev in dixeokratov lahko prepreči vsak še tako koristen zakon. Pred- sednik Tuman je imel komaj do- volj glasov v poslanski zbornici, da je bil sprejet njegov zakon o gradbi cenjenih stanovanj in oči- ščenju zanemarjenih selišč. To je prvi podoben zakon v naši zgodovini. Vsak priznava potre- bo tega zakona. Vsak priznava potrebo takih odredb. Vsak po- ve, da je zakon izredno daleko- viden in da odgovarja elemen- tarni potrebi življenja. Pa ven- dar bi bil zakon propadel, da ni bilo med republikanci nekaj ta- kovzanih liberalnih ljudi, ki so pomagali, da je v poslanski zbornici zakonski načrt vendar- le dobil večino.

V senatu so demokratični vo- ditelji imeli nekaj glasov pre- malo, da bi bili dosegli razve- tljavanje Taft-Hartleyevega za- kona. Kljub vsem naporom so izgubili, ker je koalicijska republi- kancev in dixeokratov kompak- to glasovala proti.

Moramo vedeti, da imamo se- daj tri politične stranke v kon- gresu. To so republikanci, demo- krati in dixeokrati. Dixekrati in republikanci so napravili zve- zo, ki je najprej zavrgla predse- dnikov program o civilnih pravi- cah v senatu in je v zadnjem času preprečila razveljavljenje Taft-Hartleyevega zakona. Vse- kakor pa zmaga predsednika za zakonom o gradnji malih stano- vanj in ureditvi in izgraditvi zanemarjenih naselbin pomeni veliko delo na socialnem polju. Ta uspeh se da primerjati samo še z veliki reformami Roosevel- tovega New Deal programa.

Odstranimo nemarnost

Po novem zakonu o gradbi ce- lenih stanovanj bomo odstranili eno najbolj žalostnih strani na- šega socialnega življenja. Za- nemarjeni deli v naših mestih, začeni kar pri Washingtonu, D. C., so gotovo naša sramota in žalosten pojav našega sistema zasebne podjetnosti in gospodar- stva. Zanemarjene naselbine vzdržujemo, pa kako slabo vzdr- žujemo, z denarji davkoplačeval- cev. Petina naših ljudi v mestih živi v prenatrpanih, zanemari- nih prostorih, pa ta petina rabi polovico javnih zdravniških pod- por in pomoči, polovico dela var- nostnih ustanov, polovico dela policije in drugih organov, ki morajo uveljavljati zakone in eva- ti javen red. Petina vseh poža- rov je v teh delih mest in skoro vse dobrodelne nabirke in fondi se uporabijo za pomoč prebiva- lstvu v teh zanemarjenih nase- lbinah. A uspeh je komaj viden,

Dva dni je sedela še kot mrtva

Laura Pomeroy, stara 78 let, stanujoča v Clevelandu na 1835 Mount Union St., je v soboto popoldne sedela s svojim bratom na divanu. Nenadoma je odprla usta in hlastala po zraku in — umr- la. V hiši je bilo še druga sestra, 75 let stara Susana. Brat in sestra sta pustila umrlo sestro do ponedeljka zvečer seletti na divanu, kjer je umrla. Potem šele sta poklicala pogrebnika. Medtem sta pa nemoteno dalje opravljala hišna dela.

Dva v smrt, ker sta branila duhovnike

Praga, Čehoslovaška. — Ko- munistična vlada objavlja, da sta radi uporov na Slovaškem ob priliki aretacije duhovnikov obsojena dva človeka na smrt, deset pa na po deset let ječe. Upri so se kmetje, ko so oblasti prišle da bi aretirale njihove duhovnike v splošni hajki proti katoliški Cerkvi na Češkem in Slovaškem.

vse te žrtve in vsi ti izdatki ne popravijo bistva gorja; ljudje še vedno živijo v neprimernih, zane- marjenih razmerah. Po zane- marjenih seliščih izgubljamo naš denar, zdravje in življenje na- šega naroda.

V javnih službah

Senator Robert A. Taft in kongresnica Frances Bolton sta uspela, da sta opravila svoje otroke v javno službo pod seda- njo demokratsko vlado. William Howard Taft je namestnik šefa urada za izvajanje Marshallove- ga načrta na Irskem, Kenyon Bolton pa je posebni pomočnik našega ambasadorja v Franciji.

Nihče jim ni nevoščljiv. Opo- zarjamo na ta dva slučaja le kot značilna primera; ki gotovo ne pomenita strankarske zagrize- nosti demokratske administraci- je. Nek washingtonski dopis- ink je namreč vprašal demokratskega kongresnika iz Ohio kaka- rne službe in kakšno pokrovitel- jstvo je že on dobil. Kongres- nik se je začudil: "Kakšno po- kroviteljstvo? Niti ne vem ka- ko se ta beseda črkuje." Potem se je spomnil: "Morda bi bilo dobro vprašati gospo Bolton za svet in pojasnilo."

Dixekratski Bardenov zakon

Treba je vedeti, da je kon- gresnik Barden iz North Caro- line dixekrat, ki je v opoziciji proti predsedniku Trumanu. Ta mož je predložil zakonski načrt, ki je povzročil silno razburjenje in veliko nasprotovanje. To ni predlog vlade in demokratske večine. Celo to se lahko zgodi, da bo predsednik ta zakon veti- ral tudi če dobi večino v kongre- su. Slaba stran tega načrta je, da vsebuje versko razlikovanje, diskriminacijo. Predvideva fe- deralno pomoč samo za javne šole in izključuje vse župnijske in druge zasebne šole. Upajmo, da bo prav radi tega načrt obe- žal v kakem odboru. Celo to za- hteva Bardenov predlog, da se nikake federalne pomoči ne sme- jo uporabljati za stroške trans- portiranja otrok in za zdrav- stven namen v šolah. Po tem načrtu se razdeli federalna po- moč z ozirom na število otrok v javnih šolah, vsi otroci, ki hodi- jo v zasebne šole pa so neupošte- vani, oziroma je v zakonu reče- no, da ti otroci ne morejo biti deležni nobene federalne podpo- bre. Kaj nam je tega treba bilo?

Ameriški Slovenci se klanjajo svojemu vodi- telju ob važnem spominskem dnevu

Prezvizišeni gospod Dr. Gre- gorij Rožman praznuje dvajset- letnico odkar ga je pokojni nad- škof Dr. Anton Bonaventura Je- glič posvetil za škofa. Posveče- nje se je izvršilo v ljubljanski stolnici sv. Nikolaja na dan 14. julija 1929.

Dan dvajsetletnice škofove- ga posvečenja bi bil v normalnih razmerah velik praznik za škofi- jo. Tako pa je škofu beguncu mogoče le duhovno združenje s svojimi verniki in praznovanje med tistimi, ki so slučajno v je- govih bližini, da ga morejo po- zdraviti.

Škof Dr. Gregorij Rožman bo preživel obletnico sredi svojih duhovnikov, ki so v USA, pri svojem prijatelju p. Odilo Hajn- sku na Willardu, v prelepi slo- venski gorski fari v Wisconsinu.

V sredo, dne 13. julija bo škof daroval slovesno mašo zadušni- co za vse padle in umrle duho- vnike in bogoslovce slovenske. V četrtek 14. julija bo pon- tifikalna služba božja, čez dan pa sestanek duhovnikov s ško- fom.

Ameriški katoliški Slovenci čestitamo visokemu gospodu in

Otrok živ pokopan je končno umrl

Montgomery, Ala. — Ida Ro- berts je porodila otroka in ga živega zakopala. Toda ljudje so to še pravočasno zvedeli in otro- ka še živega izkopali. Toda čez poldrugi dan je otrok zares umrl. Mater so zaprli.

Razne najnovejše svetovne vesti

DUNAJ, AVSTRIJA. — Trinajstim članom ameriške amba- sade, ki so zaprosili, da bi smeli potovati na Dunaj iz Prage pre- ko sovjetske cone Avstrije, so sovjeti odklonili prehodna dovolje- nja. Doslej so ta dovoljenja vedno brez ovir izdajali. Rusi niso dali nobene razlage svoje odklonitve.

WASHINGTON. — Federalni posredovalec v jeklarskih po- gajanjih je zaprosil predsednika naj oblastveno prepove stavko jeklarske industrije, da bi se pridobilo na času za pogajanja. Predsednik bo verjetno imenoval poseben odbor, ki bo preiskal možnost ugoditve zahtev jeklarske unije in predložil svoje ugo- tovitve obema strankama. CIO unija jeklarjev je izjavila, da po njenih ugotovitvah industrija more plačati zahtevana povišanja in bo imela še vedno primeren dobiček.

WASHINGTON. — Senator Robert Taft je presenetil jav- nost s svojo izjavo, da bo glasoval proti atlantski obrambni po- godbi. Pravi, da je po atlantski pogodbi nujno, da dobi Evropa pomoč v orožju. To pomoč pa bi lahko uporabila Sovjetska Ru- sija za povod za vojno, ker bi upala, da bo lažje premagala zapad- dokler Evropa ni oborožena. Ker je proti dajanju pomoči v oro- žju, zato je tudi proti pogodbi. Parlamentarni krogi splošno ne sprejemajo te njegove argumentacije, tudi v republikanski stran- ki ne. Taftu je odgovoril novi senator Dulles, zunanji politični svetovalec Dewey-a, ki je navajal vse razloge za pogodbo.

Razne drobne novice iz Clevelanda in te okolice

Iz Long Island, N. Y. — Mrs. Jennie Zelenz iz Long Island, N. Y., je na obisku za en teden pri sestrični Mici Kra- šovec, 1116 E. 74. St. Lahko jo tudi pokličete po telefonu HE- 6789. Želimo ji prav veselo bi- vanje v naši metropoli.

Se zahvaljujejo

Članstvo dr. sv. Štefana št. 224 KSKJ se želi javno zahva- liti članicam dr. sv. Ane št. 270 v Chicagu ter č. oo. fran- čiškonom v Lemontu za vso pri- jazno postrežbo ob času obiska tam.

Poroka

V soboto 16. jul. ob 9 bosta poročena v cerkvi sv. Kristine v Euclidu Miss Daniella Pra- znovsky, hčerka Mr. in Mrs. Fr. Praznovsky iz 22461 Beckford Ave. ter Steven Szabo iz Gates Mills, O. Vse najboljše jima želimo.

Iz Colorado

Mr. in Mrs. Joseph Strekal pošljata pozdrave sorodnikom in prijateljem po Clevelandu, posetno pa v Newburghu, iz Denverja, Leadville in Colora- do Springs, kjer sta na obisku pri sorodnikih.

Prosekutor bolan

Okrajni tožilec (prosekutor) Frank T. Cullitan se je podal v Lakeside bolnišnico, da ga pregledajo za možgansko boleznijo.

Važna seja nocoj

Vsi člani korporacije za po- zidavo novih domov v sloven- ski naselbini naj se zberejo no- coj v Grdinovih prostorih na 1053 E. 62. St. Pregledalo se bo ponudbe za zidanje novih hiš. Sestanek je važen in začetek bo točno ob osmih zvečer.

Odbor za katoliški dan

Zaključna seja odbora za slo- venski katoliški dan bo v sobo- to, dne 16. t.m. v šolski dvorani pri sv. Vidu. Prosim, da pri- dejo vsi, ki so v pripravi in pri sami prireditvi sodelovali, da pregledamo uspeh dela, da se pogovorimo o bodočih načr- tih in uredimo vse obveznosti, ki so v zvezi z našo prireditvijo. Po seji bo tudi mal družaben sestanek.

K molitvi

Članice podružnice št. 25 SZZ naj pridejo k skupni molitvi nocoj ob 8. uri v Zakrajškov pogrebni zavod, da bode molile za pokojno sestro Agnes Fa- letič, v četrtek pa naj gredo ko- likor mogoče vse k njenemu po- grebu.

DAJ BRAT, DAJ SESTRA, SPOMNI SE BEGUNCEV S KAKIM DOLARJEM

Invalid je gledal smrt svoje žene

Madison, Wis. — Julius Jack- son, star 50 let, ki je invalid že od prve svetovne vojne in ne mo- re stopiti na noge, je sedel v svo- jem avtu, ko je neki George King streljal na njegovo ženo. Ni ji mogel pomagati, toda po- liciji je povedal, kdo mu je ženo ubil.

Otrok je padel v vodo za hlajenje mleka

Chardon, O. — Fred Platka, 18 mesecev star fantek družine Platka, ki ima farmo na May- field Rd. je padel v vodo, kjer oče hladi namožen mleko. Oče mu je dal naglo umetno dihanje, nato pa odhitel z otrokom v bli- žnji Chardon k zdravniku.

AMERIŠKA DOMOVINA

(JAMES DEBEVEC, Editor)
Cleveland 3, Ohio
Published daily except Saturdays, Sundays and Holidays

JULY						
SUN	MON	TUE	WED	THU	FRI	SAT
						1
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30

Entered as second-class matter January 6th 1908, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3rd 1879.

NAROCNINA

Za Zed. države \$8.50 na leto;
za pol leta \$5.00; za četrt leta \$3.00.

Za Kanado in sploh za dežele izven Zed. držav \$10.00 na leto.
Za pol leta \$6.00, za 3 mesece \$3.50.

SUBSCRIPTION RATES

United States \$8.50 per year;
\$5.00 for 6 months; \$3.00 for 3 months.

Canada and all other countries outside United States \$10 per year. \$6 for 6 months, \$3.50 for 3 months.

No. 185 Tues., July 12, 1949

Satanski ples v duhovno pogubo

Sv. Cirila in Metoda so katoliški Slovani vedno častili kot svoja posebna narodna apostola. Njun god je bil vedno praznik vseh slovanskih katoliških narodov. Mnoge prosvetne narodne in dobrodelne organizacije so si nadele ime po teh dveh svetnikih. Posebno pa sta ta dva svetnika bila v zadnjih desetletjih klicana kot priprošnjika za zedinjenje cerkva, posebno za zedinjenje katoliških in pravoslavnih Slovanov. Središče češčenja sv. Cirila in Metoda je bilo na Velehradu na Moravskem. Tja so vsako leto romali na le pobožni Čehi in Slovaki, ampak zastopniki raznih slovanskih narodov, katoličanov in nekatoličanov, da tam v svetišču apostolov Slovanstva delajo in izprosijo milost pravilne poti pri tako težkem delu za zedinjenje, ki je bilo toliko pri srcu vsakemu dobremu Slovanu, a so se mu stavile tolike ovire, da je misel zedinjenja mogla le počasi, počasi napredovati. Sveta brata Ciril in Metod sta postala narodna priprošnjika naša in njun god je bil narodni praznik tudi med katoliškimi Slovenci.

Sveta brata sta živela v času, ko so politične intrige in človeške slabosti v Cerkvi povzročile razkol med rimsko in vzhodno pravoslavno Cerkvijo, ki se je ločila od Petrove skale. Tako tesno je bilo njuno delovanje povezano s tisto dobo, da so pravoslavni dolgo časa trdili, da sta sveta brata bila pravzaprav za pravoslavlje in še sedaj ju nekatere pravoslavne cerkve kot svetnika časte, dasi je zgodovinsko popolnoma ugotovljeno, da sta bila v vsem svojem nauku, v svoji cerkveni organizaciji, v vsem svojem delu in po vsem svojem življenju vedno dosledno zvesta Petrovemu nasledniku v Rimu.

Dasi Grka po rodu, sta sveta brata bistro spoznala, da bosta najboljše širila verske resnice med slovanskimi narodi, če jih podajata v besedi, ki so jo govorila ta ljudstva, ki so prebivali v Češki, Moravi, Slovaški in Panonski Sloveniji. V svoji apostolski gorečnosti sta prevedla sveto pismo na staroslovanski jezik, spisala na tem jeziku molitvene in obredne knjige in dobila za svoje prevode odobrenje svetega očeta. Trpela sta za to svoje delo tudi krivice, preganjanja in obrokovanja s strani nemških svetnih oblastnikov in tudi nemških cerkvenih krogov. Zlasti sv. Metod je kot škof bil žrtev narodnega sovraštva in politične pohlepnosti. Ali nič ga ni omajalo v zvestosti do edine prave Cerkve.

Sveta brata sta torej res vzvišen zgled apostolske gorečnosti, vesoljnosti edino zveljavne cerkve, a ob enem pravilnega upoštevanja naravnih okoliščin, narodnih lastnosti in posebnosti, ki sta jih znala plemenito uporabiti v svojem delu v vrtu Gospodovem. Za verski in narodno prosvetni dvig Slovanov in podonavskih krajev imata neizbrisne zaslugе. Kaj čuda, da so v zakladnici njunega življenja in delovanja iskali svetni in cerkveni učenjaki oporišče za svoja prizadevanja za zedinjenje cerkva, kaj čuda, da sta patrona resnične, globoke slovanske vzajemnosti in ljubezni.

Do sedanjih dni se nihče ni upal skruniti spomin svetih bratov. Letos smo od strani komunistov in njihovih sopotnikov doživeli tudi to. Češki komunisti, ki sedaj vodijo satanski ples proti katoliški Cerkvi po Češkoslovaški državi, so letos uporabili tudi praznik Sv. Cirila in Metoda v ta svoj namen. Nekaj iz Cerkve izključenih duhovnikov je priredilo na Velehrad "romanje" komunističnih sopotnikov, da je tam izključen duhovnik in sedaj član komunistične vlade Plojhar mogel izjaviti: "Sedaj Čehov in Slovanov ne vodi več nadškof Beran, ampak predsednik Gottwald."

Kako se je moglo to zgoditi? V Češkoslovaški so se komunisti poslužili posebno satanske laži in prevare. Proti nadškofu, škofom in vsem pravim cerkvenim predstojnikom so ustanovili posebne "katoliške organizacije," ki naj komunistom pomagajo. Celo "katoliško akcijo," ki jo komunisti med vsemi res katoliškimi organizacijami najbolj sovražijo, so "ponaredili" in dali združenju tistih komunističnih sopotnikov, ki lažejo, da so katoličani, pa so Cerkev zapustili in radi sklade leče služijo komunizmu, ime "katoliška akcija." Dobili so nekaj slabih duhovnikov za to svojo roboto, dali temu teatru zaščito komunistične policije in tako priredili "romanje" iz Cerkve izključenih "katoličanov" pod firmo iz Cerkve izključene "katoliške akcije" k svetišču svetih bratov Cirila in Metoda.

Ta dogodek zato omenjamo, ker se nam zdi, da je laž in prevara, ki se na njem kaže, najbolj satanski strup proticerkvene akcije komunizma. Komunisti ubijajo duhovnike, rušijo cerkve, uničujejo katoliško knjigo in časopis, zapirajo duhovnike in redovnike, uničujejo katoliške šole, razganjajo samostane, rušijo križe in znamenja ob potih in po trgih. Komunisti so orgnizirali razne humbug "narodne cerkve," komunisti v Rumuniji in Ukrajini s polici-

jo in mučilnico silijo katolike, da prestopijo v pravoslavlje, komunisti z vsem državnim aparatom ubijajo vero in versko življenje vsak dan in vsako uro ali najzlobneša reč, ki so se je v tem besnem plesu poslužili, je ta zloraba najskrajnejših občutkov ljudstva, to zapeljevanje. Vlada je prepovedala pravi cerkvenim voditeljem govoriti in ljudi učiti. Odpadniki imajo vso policijsko zaščito. Preprosto ljudstvo sme slišati samo njih. Prav kakor je bilo v Angliji za časa odpada od Rima in ustanovitve anglikanizma. Ali ni opravičena bojazen, da bo nekaj tega semena ostalo, kakor so milijoni anglosaksoncev odtrgani od prave Cerkve že deset in stoletja, dasi je pod Henrikom narod komaj vedel, da je prešel v odpad, ker so ta odpad vodili duhovniki, ki so trdili, da se nič ni izpremenilo, ker so nadaljevali z navidezno istimi obredi in istim zunanjim bogoslužjem.

Za komuniste je tudi ta goljufija s "katoliško akcijo" in "romanji" samo sredstvo za ubijanje vere sploh. Komunisti bodo končno pognali tudi te svoje zamorce in koristne budale med katoliki in katoliškimi duhovniki k vragu, če jim bo tako kazalo. Ali za sedaj jim služijo kot sredstvo boja proti katolištvu in krščanstvu.

Ko razmišljamo in same sebe opozarjamo na ta strupen produkt satanske pokvarjenosti, moramo zopet biti Bogu neimerno hvaležni, da je Slovincem dal škofa, ki je davno vnaprej potegnil jasno črto med katolicizmom in komunizmom in vsemi njegovimi maskami. Samo Bog ve koliko zakladov, ki jih rja ne sne, imamo Slovenci pri Njem vsled Rožanovega pravočasnega odločnega nastopa in njegove neizprosne pridige proti komunizmu, a vsak, ki cerkveno zgodovino le malo pozna, more slutiti in upati, da je našemu narodu prihranjeno neizmerno duhovne bede, ker je demarkacijska črta med komunizmom in katoličani na Slovenskem zapečaten z mučeniško krvjo narodnih množic.

BESEDA IZ NARODA

Opazke in pripombe

Cleveland, O. — Današnji dopis bom začel z odlomki iz pisma, katero je prejela neka clelendonska rojakinja od svojega sosolca iz domače občine na Gorenskem in ki je zgolj eno izmed tisočih enakih starokraj-skih pisem, ki dnevno postavljajo na laž propagando našega sopotniškega tiska in takih karakterjev kot je Krasni Janko Rogelj, ki še vedno farbarjo naš takozvani napredni živeli, da se v Jugoslaviji pod Titom cedita samo med in mleko in narod prekipeva ljubezni in hvaležnosti do komunističnih "odrešenikov." Pisee je star očanec, ki je videl in skusil na svetu že mnogo slabega in hudega in obdeluje majhno kmetijo tam pod Kamniškimi planinami, katerih čarov jaz po četrto stoletja v novi domovini še nisem pozabil. Mož piše:

"Prejel sem album s slikami vašega mesta. Kako lepo je pri vas v Ameriki! Ko bi se mogli povrniti nekdanji časi z našo mladostjo in nekdanjo prostostjo, bi bil jaz kar brž tam pri vas. In potem bi se nikdar več ne vrnil v to našo nesrečno domovino. . .

"O naših razmerah Ti ne vem pisati nič resnega. Na vseh ljudeh leži nekaj težkega. Prav kmalu bo treba vstopiti v kmetelje obdelovalne zadruge. Kaj se to pravi, si lahko misliš. Ljudje, ki so bili tako navezani na svojo zemljo, na svoj grunt, s katero so bili tako tesno povezani dolge rodove; ki so bili doslej gospodarji na nji, bodo v bodoče samo še delavci na zemlji svojih očetov in neprimerno laž slabšem kot tovarniški delavci. Ravno sedaj so objavili, koliko ima vsak kmet davka, predpisana in sicer že drugič v letošnjem letu. Večji gruntar, ki je letos že plačal sto tisoč dinarjev dva tisoč dolarjev po jugoslovanski uradni ceni! je sedaj dobil še več za plačati. A dohodkov ni. Za 700 kilogramov težkega vola dobiš osem tisoč dinarjev; pšenica je tri din. kilogram. Ampak kdo pa ima še kaj na prodaj? Ko pa so davki že vse požrli. Celo največji gruntarji so pritisnjeni ob steno, ker nimajo več niti polovice toliko živine kot pred vojno. Kako je z bajtarji pa sploh ni za govoriti. Povsod je pomanjkanje, vse je izpraznjeno, nikjer ni več nič blaga in nič denarja. Tako je kmet prisiljen v zadruge, ker v takih razmerah drugače izhoda sploh ni. —

Kakšno razlago imajo naši krasni tovariši na Lawndale ave. v Chicagu in našem St. Clairju za takšno žalostno, brezupna pisma iz stare domovine? Takšno kakor neki tukajšnji zastopnik sopotniškega dnevnika, ki je klinično zabrusil v obraz rojakinji, ki je hotela vedeti, zakaj njegov list ne poroča o takih pismih iz starega kraja: "Kako pa veste, da vaši sorodniki v starem kraju ne lažejo, ko pa niste bili tam?"

Kadar pošten človek doživi svoj "Waterloo" ali "Kronstad," to je, polom moralnih ali političnih vrednot, na katere je bil vse zidal, tedaj predvsem pošteno prizna, da se je bil motil, potem pa skuša po svojih najboljših močeh svoje prejšnje zablode popraviti. Ne tako nardinarjev dva tisoč dolarjev po jugoslovanski uradni ceni! je sedaj dobil še več za plačati. A dohodkov ni. Za 700 kilogramov težkega vola dobiš osem tisoč dinarjev; pšenica je tri din. kilogram. Ampak kdo pa ima še kaj na prodaj? Ko pa so davki že vse požrli. Celo največji gruntarji so pritisnjeni ob steno, ker nimajo več niti polovice toliko živine kot pred vojno. Kako je z bajtarji pa sploh ni za govoriti. Povsod je pomanjkanje, vse je izpraznjeno, nikjer ni več nič blaga in nič denarja. Tako je kmet prisiljen v zadruge, ker v takih razmerah drugače izhoda sploh ni. —

Iz mesta Spokane v zeleni drzavi Washington, kjer se močno, s snežno kapo pokriti Mt. Rainer ozira preko brez-krajnega Tihega morja, je prišlo sledeče pismo, katero zaradi njegove tehtnosti v celoti objavljamo:

Dragi gospod Peter Kopriva: Ni še dolgo od tega, ko sem

prišel v USA, pa sem že marsikaj slišal in opazil. Vsakemu, ki pride iz Evrope, najprej pade v oči začetna borba Amerike proti največjemu sovražniku človeštva — proti komunizmu. Predvojna Evropa se je na vse mogoče načine borila proti nje-mu, uspešno, pa tudi manj uspešno. Izkušnja v predvojni Jugoslaviji je dokazala, da samo z ječami se komunizem ne da premagati, nasprotno, mučeni-ki komunistične ideje so pritegnili nove pristaje, nove nosilce komunistične miselnosti.

Vsak malo pametno misleči človek dandanes ve — po tolikih izkušnjah — kaj je komunizem. Če še kdo ne ve, pa ima vsaj malo vesti in ponosa, naj se o-zre samo v našo zasuznjeno domovino: na tisoče in tisoče po-bitih, na tisoče in tisoče po kon-centracijskih taboriščih, podro-že vasi, cerkve in domovi. Mase raztrganih, obubožanih in za-suznjenih proletarcev, uničeva-nje osebne svobode, svobode ve-re: to je verna slika komuniz-ma. Komunizem je največja laž vseh časov, komunizem je si-stem laži. Že njegova filozof-ska podlaga — materijalizem — je laž. Gradi na laži in uspe-va samo z lažjo. In proti temu se moramo vedno in povsod bori-ti.

Bil sem v družbi ameriških Slovincov. Enemu, ki pa je po-sebno dober človek, je nadškof Stepinac nič več kakor izdajalec svojega naroda. Drugemu je Ti-to še vedno junak dneva. Zopet tretjemu je Peter Kopriva v "A-meriški Domovini" preveč stru-pen do svojih bratov pri "na-ših naprednih časopisih" v A-meriki.

G. Kopriva, tukaj vidite us-peh komunistične laži. Ti ljud-je srkajo vsak dan pomalem strup neregne in sovraštva, ki ga razširjajo po svojih časopi-sih tovariši iz Clevelanda in Chicaga. (Ko pa je človek en-krat popolnoma zastrupljen, mu ne pomaga ničesar več. Te-mu smo mi priče, ki smo prišli iz Evrope. Saj je postopek ko-munistične taktike skoro pov-sod isti: zastrupiti ljudi z neres-nimi in sovražtvom.

Peter Kopriva, Vi imate prav. Vaša in vseh poštenih Slovinc-ov v USA sveta naloga je, razkrinkati te ljudi, razkrinka-ti na vsak korak njihove laži, njihovo podtalno komunistično delovanje, dokazati tem ljudem, da so pravi komunisti, izdajalci ne le svojega slovanskega na-roda, temveč vse Amerike. — Menda ja ne bomo zopet tako bedasto nasledili njihovih lažnivih propagand, kot smo ji v domo-vini: češ, da histerično iščemo komunistov, ki jih ni; češ, da ne smemo biti izdajalci svojih lastnih bratov in jih ožigosati s psovko "komunist." Biti ko-munist: to je tudi v Ameriki se-daj tako nevarno. Saj lahko marsikdo na ta način izgubi svojo sužbo. Jaz mislim, da smo že dovolj plačali svojo naivnost. Ja, zelo so se morali krotovati Ameriški "tovariši," ko so v le-tih strahot komunisti vsak dan pobijali nedolžne ljudi in jih zraven še zaznamovali z ime-nom izdajalec. In ljudje so jim verjeli. In še verjamejo? Ali še nimajo dovolj prelite krvi u-bogega naroda? Ali še nimajo dovolj ječ, koncentracijskih ta-borišč, revščine, strahu, obupa? Ubogi zapeljani slovanski ljud-je v USA! So zares zapeljani? Ali namenoma zapirajo svoje o-či pred resnico? Kdo od njih bi zamenjal samo za kratek čas u-sodo svojih bratov in sestra v zasuznjeno domovino? Nihče — niti za trenutek! Pa kljub te-mu isti ljudje podpirajo s svoj-im težko prisluženim denar-jem nje, ki jim hočejo pripra-viti isto usodo, ki jo imajo brat-je in sestre v domovini. Izko-pati jim hočejo grob svobode in jih privesti v totalitarno dr-

žavo sužnosti in koncentracijskih taborišč. Kako dolgo še tega ne bodo uvideli? Ali je za-slepljenost res tako velika?

Peter Kopriva, vidite, kaj vse napravi laž! In proti tej la-ži se borite še naprej. Še na-prej odpirajte oči svojim bra-tom in sestram v USA po začr-tani poti, po poti, ki vodi k re-znici in ljubezni.

Izkreno Vas pozdravlja eden novih Amerikancev.

Neznane prijatelju na za-padni obali prisrčna hvala za vzpodbudne besede. Človeku ta-kole priznanje dobro de. Čeprav se sam zaveda, da ubira korak po pravi poti. Seveda bi jaz rajši videl, da bi na svetu vladal božji mir in pravičnost in lju-bezen namesto večnega boja in trenja, kajti po naravi sem mi-roljubna duša in naglji in gart-rože so mi bile vedno ljubše od kopriv. Ampak kadar so v ne-varnosti najdražje nam duhov-ne vrednote in z muko in mnogi-mi žrtvami priborjene pridobit-ve dolgih stoletij, kadar preti poguba svobodi in demokraciji, tedaj je pač človekova dolžnost, da se pridruži onim, ki odbijajo naval modernega Atile. "Nove-ga Amerikanca" zagotavljam, da bom to nalogo vršil vse do-tlej, dokler bo obstajala potre-ba — pa naj sonce pripeka, de-ž lije, ali pa grmi in treska kakor bi se Elija vozil na ohcet s svo-jimi ognjenimi žrebci!

Peter Kopriva.

Hubbardske novice

Madison, O. — Kar prijetno je v tem poletnem času, ko se lepo spreham pod košato ja-vorovo senco v našem parku, kjer imam tudi svoj pisalni urad v hladni senci in uživam sveži zrak. Zato mi mogoči na-biški obiskovalci prisodijo, da bom prav gotovo dočkal še stoti rojstni dan.

V tej vročini ne potrebujem dosti obleke in čevljev pa tu-di ne, ker tukaj ni kač in po-lepi gosti travici se spreham z denva v dan in ni nobene ne-varnosti, da bi si noge zamazal, saj smo letos v tem poletju do-bili šele en sam pravdanski dež; pomlad je bila tudi taka, da ni bilo niti enega pravdanskega dneva in pomagat si ne morem drugače, kot kar počakati do prihodnje pomladi. Samo to me skrbi, če jo bom dočkal. Toliko vem, da z delom se ne bom umoril, ker ga kar nekam lahko odložim od danes do ju-tri.

Kljub tej strašni suši pa se moje rožice kar dobro drže in sem kar vesel, ko se vsak dan spreham med njimi. Številne cvetlice, ki jih prejšnja leta ni-se sem gojil, se mi prijazno sme-hljajo v obraz. Izgleda kot da so vesele, da sem jih posadil, da se morajo šopiriti na tem lepem svetu, a jaz pa tudi skr-bim zanje kot za največji za-klad.

Dežja ni in to farmerskim pridelkom škoduje, saj se mo-re rasti kot bi moralo, če bi bil dež kot se spodobi. Sadje pa zelo dobro kaže in je polno, da se bodo kar veje lomile. S krompirjem pa letos ne bo do-sti, ker je prevelika suša, zgo-raj se že suši, a v zemlji so pa sami lesniki. Kmetje z veliko naglico pospravljajo seno, da jih je kar veseloje opazovati. Zame je velika sreča, da sem jaz za tako delo že opredel in tudi nisem vajen takega dela. Zato se pa tudi pozna našemu lepemu gruntu. Saj pravijo: kakršen gospodar, tak je grunt. Da nisem pravočasno izročil skrb za obdelovanje grunta v boljše roke, bi bilo šlo gotovo vse rakom živjati. Se reče, saj gospodar sem še jaz, le delajo naj drugi.

Napredujemo tu na Hubbar-du še kar naprej. Prijazni De-bevčev iz Glas Ave. v Clevel-landu je svojo hišo tukaj že

dozidal, še pod streho jo bo djal, pa bo gotova. Steve Sver-go iz Clevelanda, poznani kontraktor, gradi tukaj doli ob Jezeru kar šest novih hiš. Joe Babič, sin poznanih Babičevih s Hubbarda, gradi lepo in mo-derno zidano hišo tudi tam doli blizu jezera, da bo imel v vro-čih poletnih dneh lepo priliko za kopanje v jezeru.

V splošnem pa se mogo gra-di v tej naši okolici in vse tako kaže, da bo Madison postal kmalu pravo mesto.

Po dolgem času nas je oni dan obiskal prijazen gospod Rev. Matija Jager iz Barberto-na. Kar prijetno se počutim, kadar zagledam na našem bor-jaju prijaznega človeka, s ka-terim se poznamo že dolgo vr-sto let. Le oglasite se Father Jager še kaj kmalu. Za danes naj bo dovolj, se bom pa dru-gič še kaj oglašil, če Bog da. Vas vse lepo pozdravljam, Frank Leskovic.

Pazljivo preberite — Mo-horjeve knjige

Willard, Wis. — Že parkrat je naš list omenil in priporočil Celovško Mohorjevo družbo, ki je pred dvema leti zopet ožive-la. Tudi za prihodnje leto ima družba v načrtu, da izda dve knjigi: Mohorjev koledar in Večernice. Radi spoštovanja in hvaležnosti do te stare in prekrstne ustanove bi moral biti vsak katoliški Slovenec naročen na Mohorjeve knjige. In čisto gotovo bo to vsak storil, samo če se malo organiziramo. Podpisani sem dobil iz Celov-ca od družbenega tajnika in u-rednika Mohorjevih knjig prošnjo, naj prevzamem pover-jeništvo Mohorjevih knjig za Slovence v Združenih državah Amerike. Ker sem živel skoro tri leta med Koroškimi Sloven-ci in razmere dobro poznam in tudi vem, da družba ne bo mo-gla živeti, če bo navezana sa-mo na peščico koroških Sloven-cev in ker vem tudi, kakšnega velikanega pomena je za Ko-roške Slovence slovenska knji-ga, zato iz srca rad prevzamem poverjenjstvo. Mohorjeve knji-ge za leto 1950 stanejo \$1.00. Da vemo, koliko knjig bi na-bistnil, je treba nujno, da zbe-remo naročnike naprej vsaj do konca meseca avgusta. Naro-čajte posamezni, naročajte Mo-horjeve knjige razna katoliška društva. Priporočajte zadevo na mesečnih sejah v juliju in bomo prišli do lepega uspeha. Naslove in naročnino pošiljaj-te na naslov: Odilo Hajnshek OFM, Willard, Wis.

Zahvala

Človeka obrača — Ženski Klub Slovenskih Trgovcev v Collinwoodu in otroci pa obr-nejo. Tako so storili z nami ob priliki naše 40-letnice za-kona na Father's Day v pri-ljubljenem Midway Inn pod vodstvom Paula in Faye Cla-pacs na Route 44.

Midva ti prideva na letni iz-let, pa je bilo vse pripravljeno za najino 40-letnico zakona. Kaj človek ne občuti ob taki veliki, zbrani skupini, je nepo-pisno. Naj zadostuje najpri-srčnejša zahvala: Zenskemu Odseku, vnukom in vnukinjam, in vsem ki so nas tako lepo presenetili ob 40-letnici. Ena-ko za vsa darila in Clapacso-vim pa najlepša zahvala za fi-no kosilo in izborno postrežbo.

Kako naj človek vse to popla-ča? Nemogoče! Drugače ne gre kot srčna zahvala prav vsem — od prvega do zadnjega — za lepe misli, darila in izka-zano prijateljstvo. Zavito v zahvali je najprišrčnejša in to-pla želja, da bi v VSI dočaka-li ravno tako veselo in srečno 40 in 50 letnico srečnega za-kona med številnimi prijatelji-cami.

Še enkrat, milionska in sto-milionska hvala vsem!
Mr. and Mrs. Anton Gubane
16725 Waterloo Road

KANADSKA AMERIŠKA DOMOVINA

Dopisi in drugo

Škof Rožman pride v Kanado

Vsem Slovincem v Montrealu in okolici naznanjamo, da bo prevzvišeni knezoškof ljubljanski, dr. Gregorij Rožman obiskal Montreal v dnevi od 1. do 3. avgusta. Vse, ki se te izredne svečanosti morete udeležiti, vljudo vabimo, da pridete v Montreal. Škofa bomo pričakali v ponedeljek 1. avg. ob 5:30 po poletnem času na CNR glavnemu kolodvoru. Naslednjega dne bo sv. maša ob 6:30 v slovaški cerkvi na St. Denis St., nato pa istega dne zvečer ob 8. v dvorani te cerkve pozdravni večer. Pridite v čim večji številki pozdravit našega vladiko!

Slovinci v Montrealu.

Slovenski rod še ne bo izumrl

Guelph, Ont. — Kanadske komisije so izbirale pretežno mlade fante in dekleta, zato ni čudno, če so se ti mladi fantje takoj, ko so prišli sem, začeli oziirati po dekletih. In brž, ko so bili dani osnovni pogoji, so se začeli poročiti. Dopslej so se poročili: Anton Juha iz Iga z Marico Zupancič iz St. Vida pri Stični; Franc Levstek iz Sodražice s Tončko Bojanc iz St. Petra pri Novem mestu; Joe Ban iz Toronta s Cilko Paznar z Iga; Franc Steklasa iz Žužemberka s Francem Kmetič iz St. Jurja pod Kumom; Louis Ratič iz Čateža pri Brezicah z Betko Perne iz Loma pri Trzinu; Konrad Peče iz Trsta s Hrvatico Elizabeto Gregurič; Leopold Springer iz Straže pri Novem mestu z Ivanom Starin iz Trzina; Fr. Škerlj s Slavko Lovko, oboja iz Cerklje; Edi Frkulj iz Strug z Anico Boh z Iga; Franc Hočevnar z Ančko Hren iz Ribnice; Jožefa Pugalj iz Ribnice se je poročila z nekim Belgračanom; Jože

Zakrajšek iz Trebnja z Ivanko Mrhar iz Ribnice; Franc Baje iz St. Jerneja s Francem Potočnik iz Križ pri Trzinu; Vinko Bernik iz Zalnice pri Škofji Loki z Ančko Triller iz Škofje Loke; Ivan Kukovica iz Devica Marije v Polju z Marijo Robas iz Cerklje pri Kranju; Janez Šušteršič iz Ljubljane z Jožico Zonta iz St. Jošta; Ivan Vičič iz Litijske s Kristino Zorman iz Ljubljane; Franc Žumer iz Cerklje z Ančko Rak iz Dev. Mar. v Polju in Ivan Rāzel iz Štajerske s štefko Mrhar iz Ribnice. Vsem novoporočencem iskrene čestitke na novi življenjski poti!

Mnogo sreče novemu paru v življenju

Franz, Ont. — Čestitke in pozdrave pošilja Gričar Franc, rojen v St. Petru pri Novem mestu, sedaj nahajajoč se v Franz, Ontario — Tončki in Francetu Levstiku. Obilo sreče in božjega blagoslova v zakonu v novi domovini.

Dr. Kernovo berilo imamo zopet v zalogi

Dr. Kernovo "berilo" (Reader), po katerem so ljudje toliko spraševali, imamo zopet v zalogi v naši upravi. Kdor ga želi naročiti, naj to stori takoj, ker jih je komaj nekaj čez 100. Berilo stane v našem uradu \$2, po pošti pa 25 centov več. Zlasti novi naseljenci v Kanadi naj se požurijo in berilo takoj naročijo, da ga bodo sigurno dobili. Naročilo naslovite na: Ameriška Domovina, 6117 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio.

Strašno!

"Ali ti je mar grozil, ko te je poljubil?"
"Da. Rekel je, če se mu bom upirala, me ne bo nikoli več poljubil."

NAZNANILO KANADSKIM SLOVENCEM!

Vsem našim naročnikom po širni Kanadi naznanjamo da je blagovila praznični zastopstvo za Ameriško Domovino naša odlična Slovenka, gđ. Anica Dolenc.

Kanadski naročniki, novi in stari, naj torej pošljajo naročnino za Ameriško Domovino na njen naslov. Dopsle, prejembe naslovov pa še nadalje na upravo Ameriške Domovine, 6117 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio, USA.

Za vse informacije in nasvete, naj bi gledali lista ali kaj drugega se rojaki v Kanadi lahko obrnejo na gđ. Dolenc. Njen naslov je:

MISS ANICA DOLENC

Ontario Hospital, 1007 Lakeshore Road
New Toronto, Ontario, Canada

Gordon Gray, ki nam ga predstavlja gornja slika, je bil pred kratkim zaprisožen kot naš novi vojni tajnik. Slika je bila posneta v njegovem novem uradu v Pentagonu poslopu v Washingtonu, D. C.

V samotah pragozda

S. Scoville ml. — Pavel Holeček

"Tudi doš rdeče in rumeno progaste hlače, ali pa nobene," so bile Rokove poslednje besede.

"Stori torej, kakor meniš, da je prav," se vda končno Vilče. "Upam, da hlače nekoliko oblede, preden mine najin mesec, kajti ne bilo bi mi všeč, ko bi me domači imeli za Pavliho."

Rok mu je molče pritril okoli nog nad členkom dva rahla obročka iz ličja. Na ta obročka je privezal krog in krog približno dvajset dolgih trakov, tako da je rdečemu traku sledil rumeni, in nato začel po štirih skupaj prepletati. Delal je tako, kakor da plete ribjo mrežo, v čemer so Indijanci v severnih krajih pravi mojstri, samo da so bili vozli na zunanji strani in bolj oddaljeni drug od drugega, kakor so pri mreži. Rok je vezal in spletal naglo in z večjo roko; zato je nosil Vilče, se preden se je naveličal stati, dolge, rdeče in rumeno pobarvane hlače iz ličja. Seveda niso bile preveč mehke in srbeče so ga bolj nego flanelaste spodnje hlače; vendar se je novega oblačila kaj kmalu privadil, posebno še, ko je videl, kako ga čuva in varuje ostrega trnja.

Se preden je napočil večer, je naredil Rok tudi sebi hlače iz istega blaga.

Drugi dan se je pokazal Rok izvrstnega nožarja. S kosom trdega peščenjaka je odpilil na obeh glavnih rogljih srnjakovih rogova mali stranski parožek; močnejši konec je pustil za ročaj, ostali del pa je zbrusil s hrupavi kamni v ostro rezilo in napravil tenko konico, kakršna je lovca za devanje divjačine iz kože neobhodno potrebna. Tako "stih" dobila vsak svoj lovski nož, ki sta ga že težko pogrešala.

Medtem ko se je Rok še ukvarjal z nožema, ga je Vilče pustil samega in jo mahnil za odkritj v gozd. Ni bil še daleč kot pol kilometra od ute, ko začuje pred seboj topot malih kopit po gozdnih tleh, težko sopihanje in zamolklo renčanje. Zdejajci plane iz goščave srna; za petami ji hiti z okornimi skoki še ne čisto dorasel črn medved.

Vilče je stal v senci mogočne smreke in živali ga nista opazili. Hip nato je medved dohitel ubogo srno in jo s silnim udarcem sprednje šape treščil na tla. Ko pa se je renče od slasti vrge na žrtev, je ugledal Vilčeta, ki je stal komaj petnajst korakov stran. Srdito je zarečal, pustil srno in planil proti novi prikazni. Vilče je nehote dvignil roke in zavpil na ves glas. Da je bil medved starejši, bi se bila stvar bržkone drugače iztekla. Tako pa se je silno prestrašil, ko je začul neznani glas; obrnil se je urno, kakor bi mu nihče ne bil prisodil, iz-

ginil v gozdu ter prepustil dečku svoj plen. Vilče ni maral čakati, da se medved morda premisli in vrne, ampak je pograbil še drgetajočo srno, si jo zavihtel na pleča in hitel z njo k uti. Rok je bil tega novega božjega daru jako vesel.

"Res moram biti velik čarovnik," je vzkliknil, "medved ti lovi srne. Vidiš, zdaj imava vsak svojo srnjo iz usnja."

Odrta sta srno s svojimi novimi noži in tudi to kožo dobro ustrojila in posušila. Vilčeta je mučila radovednost, kako misli prijatelj sešiti srnajo, in bil je seveda uverjen, da mu bo delala dosti preglaiv. Ali kdor je znal narediti hlače, se tudi srnjo ne ustraši; zato si Rok ni preveč glave belil. Izrezal je dvojce lukenj za roke in na eni strani vrsto gumbic, na drugo a je z nitkami, ki si jih je bil natrgal iz korenin, prišil primerno številno gumbov, to se pravi štiri-oglatih klinčkov, in srnaja je bila narejena. Ker je moral vsak kos na ogleh obrezati, je ostalo še toliko usnja, da sta si sešla vsak par mehkih indijanskih čevljev ali mokasin. Dasi sta bila že vajena hoditi bosa po gozdu, jima je vendar bilo obuvanje prav povšeči.

Nekega jutra se je Vilče strašno ponujal z zajtrkom. Držec pol pečene ribe v roki, je dejal: "Čuj, Rok, jed mi nič več ne diši. Zdi se mi, da ji nečesa primanjkuje."

"Soli," zagodrnja Rok.

"Uganil si," meni Vilče in zamisljeno obira ribo, "stvar je nekam pusta."

"Pojdi in poišči rumeni dren," svetuje Rok. "Prinesi mi kos lubja, da zboljšam okus." Tako jo za jutrko je Rok sedel na kup jelovih vej pred ognjiščem in vršil zadnja dela na pasu iz kačje kože, a bel tovariš je krenil v gozd. Zrak je bil tako topel in mehek, povsod se je širil blag vonj. V svojih mokasinah je skoro neznansko stopal po gozdnem mahju; srce mu je polnilo zadovoljstvo in bil je židane volje. Bistvo se je oziral po drevju, ki je v rosi oprano in okrepčano, prožilo veselo veje proti nebu. Slednjič je našel razrasel drenov grm s precejšnjim debelom. Po dolgem naporu se mu je posrečilo izrezati večji kos lubja; nato se je po drugi poti vračal domov. Že se je bližal potoku, ki se je lesketal skozi drevje, ko se je za hip ustavil pod visoko dišečo hojko. Tedaj zasliši nad seboj neko škrtanje, kakor da bi kdo drva žagal. Otre se kvšku in opazi vrh drevesa rjavo žival, ki je merila približno tri čevlje od širokega, trikotnega repa od črnega, kosmatega gobca. Tiščala se je tesno k debelu in z velikimi, rumenimi zobmi neprestano škrbjala skorjo, kakor da so ji naročili, naj olupi vse drevo. Glavo in telo so ji pokrivala dolge, ostre, bele bodice s črnimi konci, dočim so bile bodice na repu krajše.

Deček je spoznal v živali "bodečega prašiča" kakor imenujejo neokretnega in neumnega jezevca lovci in Indijanci v severnih gozdovih. Res da je živel tudi v bližini St. Pavla in Vilče ga je že večkrat videl; ali bile so to le majhne živali, tale pa je tehtala gotovo pet in dvajset kilogramov.

(Dalje prihodnjije)

Tudi vi ste taki

Gospa: "Ti Mirko, svojega sčeta bi bilo pa lahko sram, trgovino s čevlji ima, ti pa nosiš tako strgane čevlje."

Mirko: "Saj je tudi vaš mož zobodravnik, vaš otrok ima pa samo dva zoba."

S parnikom Ellingo v Zed. države

(Piše, Dr. J. B.)

(Nadaljevanje)

Nedostojnost

Kar je začel vojaški red na ladji proti dostojnosti z vojaškimi latrinami, to so potem nekateri potniki stopnjevali do prave nesramnosti. Izpod prh so prišli goli brez hlačk, v umivalnico k britju. Pravijo, da nekatere taka stvar prav nič ne moti. Mi bi ne mogli trditi, da smo vzvišeni nad takimi "malenkostmi" kot so Amerikanci. Smo pač drugače vzgojeni in nam je bilo res težko prebaviti take razvade potnikov, tembolj, ker je bilo med potniki toliko mladine. Menimo, da bi bila dolžnost zastopnikov IRO, ki spremljajo vsak transport, da nekoliko umilijo in uredijo te umivalnice, prhe in stranišča s par zastorji tako, da potnikom z "zastarelo vzgojo" ne bo težko ali mučno potovanje na sicer lepo urejenih vojaških transportnih ladjah. Saj res nudijo v vseh ozirih veliko udobnosti v razmerju z velikim številom potnikov in pri vojaški ureditvi ladje same. Pri tožbe zaradi nedostojnosti so prihajale tudi z ženskega oddelka.

Hrana pa kar grofovska

Najbolj smo potniki občutili razliko med taboriščnim življenjem in življenjem na ladji — pri hrani. Ta je bila res kar grofovska. Šest vdolbin ima pladenj, s katerim gre vsak potnik ob pultu. Za pultom stoji v vsaki deli eno jed in jo deva na pladenj: prva sadje (jabolko ali pomarančo), druga kruh, tretja meso ali ribo, četrta prikuho, peta solato, šest marmelado, sedma čaj oz. kavo. Trikrat na dan smo hodili k jedi: k zajtrku ob 14.8, k obedu ob 19.15 in k večerji ob 20.5. Pa vselej je bil program tak, da je bilo vseh šest oddelkov na jedilni plošči (pladenju) napolnjenih. In pestrost je bila zadostna, zjutraj, popoldne in zvečer. Mislimo, da jih ni bilo takih jedcev, da bi ne bili imeli zadosti. Pač pa so se nekateri v tej obilici znašli hitro kot ekletiki, ki so ob obilice pobrali smetano. Pojedli so stvari, ki so jim prišle, drugo so odnesli s prazno posodo k pomivalni mizi — in je šlo v sode za hrano ribam. Vsem, ki smo preživljali stradanje v taboriščih v letu 1945 v Vetrinju, v Peggez-Lienzu in drugih taboriščih, je bilo naravnost hudo, ko smo gledali kakšne mno-

žine dobre, okusne, tečne hrane gre v sode, da se vrže v morje. Toda kaj hočeš? Pomisliti je treba, da je to ameriška ladja, da smo v ladji že na ameriških tleh in torej tudi v ameriškem obilju. Ameriško obilje pa ni napravilo šole stradanje kot smo jo delali begunci v taboriščih v Avstriji in Nemčiji.

Ta šola nam je vzgojila poseben čut: spoštovanje do hrane kot pesebnega božjega daru in hvaležnost božji previdnosti, iz katere rok sprejemamo vsak kosček kruha, vsak požirek pijače. Daj Bog, da bi Amerikanci ne prišla nikoli v tako težko šolo? Saj se je vendar pokazala kot plemenita dežela, človekoljuben narod, vzgled za druge: z UNRA, z IIRO, z Marshallovim načrtom. Povsod Ameriška zamisel, njihovo vodstvo, njihov levji delež na stroških, žrtvah... Učiti se moramo od Amerikancev, majhni in veliki. Mogli smo pa tudi opaziti, da Amerikanci pri vsem obilju znajo tudi varčevati. Če smo opoldne imeli prikuhi krompir in fižol, smo zvečer imeli eno posebno prikuho: nekaj pure iz krompirja in fižola. Tudi večje ostanke prirejene hrane se postavijo v hladilne naprave, tako da se ne kvarijo, temveč ostanejo popolnoma sveži. Ostalo je pa včasih hrane zelo veliko, ker je bilo pripravljeno za 930 potnikov, pa jih mogoče ni prišlo k jedi niti 400.

Zibanje.

Potniki, posebno pa potnice so se naravnost bali iti v jedilnice, kadar se je ladja malo bolj zibala. To pa je bilo pogosto, ker je bilo ves čas dosti vetrovno, čeprav nismo doživeli nobenega viharja. Ladjo so ti vetrovi bolj ali manj zibali, čeprav je imela 12.000 ton in se tak kolos ne ziblje pri lahkih vetrovih. So že kar lepo življenjski vetrovi v vrveh, konopstanih in jeklenih. Premetaval pa nas ni nikoli, hvala Bogu, ki je bil tudi pisec teh vrstic vsaj omočen ali mogoče celo pijan, dočim je pa sedaj "osebno nosil po koncu glavo" z narejenim pomilovanjem gledal na siromašnejše žrtve Neptuna, ko da bi se mu zares smilile. Naj bo to javno zadoščenje tistim potnicam in potnikom, pred katerimi je kazal svojo ošabnost.

(Dalje prihodnjije).

Spregledal je po 18 letih

Hopkinton, Mass. — 63 let stari Edward R. Ray, po poklicu maser, je bil 18 let slep. Sedaj se mu je vid kar naenkrat sam zopet povrnil. Prebrisihi, je bilo naravnost hudo, ko smo gledali kakšne mno-

Ostanki zgodovinskega drevesa. — Mnogi turisti, ki se zanimajo za zgodovinske kraje, si ogledajo ostanke zgodovinskega drevesa "Ceiba," o katerem pravijo, da je Kristof Columbus privezal svoje ladje nanj pred več kot 450 leti, ko je prvič pristal v krajih, ki so danes znani pod imenom Ciudad Trujillo v Dominikanski republiki. Učenka katoliške šole se v družbi dveh sester učiteljic uči zgodovine na licu mesta.

go in začel brati. Njegov zdravnik pravi, da ni mogel opaziti nikakega zboljšanja na njegovih očeh in je mislil, da ni zanj nikake pomoči več.

Pomagajte Ameriki, kupujte Victory bonde in znamke.

MALI OGLASI

Soba se odda

Odda se opremljena soba v najem. Vprašajte na 1083 Addison Rd. (137)

Hiše naprodaj

Naprodaj sta 2 hiši na enem lotu, 5 in 5 sob, in 4 in 4 sobe. Lastnik prodaja. Za informacije se pozve v našem uradu. (135)

Thomas Flower Shop

CVETLICE za vse prilike

Šopke in cvetlice lahko brzojavimo na vse kraje Albin in Fred Thomas (Tome), lastnika

15900 Waterloo Rd. — IV. 3200

BENEŠKI ZASTORI

Napravimo po vaši meri jeklene beneške zastore. Izbera 3 barv v jeklu in razne barve travok. Frank Adamič da zanesljivo delo in po zmerni ceni. TRUE-SHADE VENETIAN BLIND CO.

22812 Nicholas Ave. zadej
RE 7075 RE 6969

ZULICH

INSURANCE AGENCY

FRANCES ZULICH, agent

Zavarovalnica vseh vrst za vaše domove, avtomobile in pohištvo.

IVanhoe 4221

18115 NEFF ROAD

Rabljene

FRIGIDAIRE

ELEKTRIČNE LEDENICE

garantirane

Cene od \$65.00 naprej

Norwood Appliance & Furniture

6202 ST. CLAIR AVE.

V BLAG SPOMIN

DRUGE OBLETNICE SMRTI NAŠE LJUBLJENE IN NIKDAR POZABLJENE SPOROGE IN DOBRE MATERE

Frances Turek

(ROJ. KRAŠEVEC)

Ki je za vedno zatisnila svoje mile oči 12. julija 1947.

Ljuba žena, draga mama, več ne čuje Tvoj se glas, leti dve sta že minili odkar si zapustila nas.

Teška bila je ločitev trenko bilo je slovo... pač tem slajša bo združitve, ko se zopet snidemo.

Zalutajoči ostali:

GEORGE TUREK, soprog; SIN, ROBERT, SINJAH, ZETJE, VNUKI IN VNUKINJE.

Cleveland, O., 12. julija 1949.

Stara mama

(POVEST)

"A zakaj vendar?"

"Mislim, da sami veste zakaj."

Zelo obzirno in mirno je to povedal. Tako bi lahko odgovarjali otroku, če zastavlja neumna in neprimerna vprašanja. O Klara! Kako lahko je reči: Razčisti to zadevo z njim; a kaj bi celo ti storila, če bi te kdo takole rahlo odrinil in še malo zbadel? "Mislim, da sami veste zakaj." Kakor da bi bil dejal: "Zdaj pa o tej reči ne govoriva več." Klara je govorila, kakor da je ni lažje reči na svetu, ko s tem možem priti na čisto! ..

Steza je tedaj napravila ovinek, in Judy je vzklila ob lepoti razgleda. Globoko dol

1921 — 1945

V BLAG SPOMIN
ČETRTE OBLETNICE NESREČNE SMRTI NAŠEGA ISKRENO LJUBLJENEGA IN NIKDAR POZABLJENEGA SINA IN BRATA

Pfc. Jack F. Kotol

ki je padel v bojih nad Jugoslavijo ter za svobodo in ljubezen do domovine žrtvoval svoje mlado življenje dne 12. julija 1945.

Zalujoči ostali:

MATI, BRATJE in SESTRA.
Cleveland, O. 12. julija 1949.

pod njima je bučalo in se penilo morje. Čeri so padale proti morju tako strmo, da je Judy za hip čutila, kakor da pada, veter pa se je vanju zaletaval s tolikšno silo, da jo je Čip pograbil za roko in jo potegnil nazaj s steze, ki se je tako nevarno približala robu. Nekaj časa sploh nista mogla govoriti.

"Ali se ne bi mogla kam uvesti, v kako zatišje pred vetrom?" je zavpila, ko je spet prišla do sapa.

Pokazal je na veliko skalo, ki je visela dvanajst korakov dalje nad stezo, s težavo sta se prikopala do nje in zlezla v zatišje.

"Tu je bolje, se vsaj da govoriti, ne da bi kričala," je dejala Judy.

"Jaz pa moram kaditi," je rekel Čip in si natlačil pipo, "in to je tudi nekaj vredno."

"Pravkar sem vam dejala," je mirno začela Judy, "da vam ničesar ne bom prikrivala, kar mene zadeva. Zdaj pa vam dokazem, da hočem besedo držati. Na noben način ne morem uvideti, da bi bila oba kaj na boljšem, če .. če si vsega ne poveva. Oba sva precej zaprte sorte, danes pa .. danes pa se mi tako ravnanje zdí zelo malenkostno in narejeno."

Obrnil se je proti nji, jo pogledal in se nasmehnil.

"Vi nikoli ne bi mogli biti ne malenkostni ne narejeni." "Da, lahko bi bila. In tudi bila sem. Z vami pa nočem biti taka. Kaj si boste mislili o meni, Čip, če vam rečem, da vem .. da vem .. da vi mene potrebujete .. da, zelo potrebujete, in da mislim .. celo vem .. da tudi jaz potrebujem vas?"

Glas se ji je tresel, čeprav je bila tako pogumna. "Jaz mislim," je odgovoril komaj slišno, "da mi to pravite samo zato, ker ste tako božansko prijazni. In pa zato, ker dobro veste, da je ni stvari na svetu, ki bi jo rajši slišal."

Ni pa si upal pogledati Judy v obraz, temveč je strmel na morje, s pipo med zobmi. Judy se je zasmejala. A smeh je zvenel, kakor da si ne

ve pomagati in se je skoraj lotila obup.

"Božansko prijazna! Oh, ne, še malo ne. Povedala vam bom, kaj je. Zato vam tako govorim, ker sem ena tistih žensk, ki so nenasitno nečimerne. Skušam vas napeljati, da bi enake reči tudi vi meni govorili. To zahtevam od vsakega moškega. Rada vidim, če mi ljudje pravijo, da me imajo radi, zmerom in povsod. Ni mi bilo tako lahko priti semkaj v Cornwall in vas obiskati, a sem le prišla, ker sem upala, da bova sedela skupaj pod to skalo in mi boste povedali, da me imate radi. Mi verjamete?"

"Niti najmanj ne." "In vendar je to prav tako resnično kakor moja pot, ki sem jo napravila iz prijaznosti. Iz prijaznosti! Veste, imate, da bi vas .. da bi vas premikastila!"

Njegovo obličje je bilo zelo zbegano.

"Ali ne vidite, da ne morem — da si ne upam — te reči drugače razlagati? Še vedno čutite nekaj zanimanja za človeka, ki bi bil skoraj padel pod vašo kolesa tisti večer. Prepričati se hočete, da ni .. da ni le preveč nesrečen. Hočete ga pustiti v veri, da sme računati na vaše prijateljstvo — in on računava in vedno bo. In ti je vse, a je le mnogo."

"Dejala bi, da me bolj dolgočasite, žalite in dražite ko kdorkoli! Ne vem, zakaj sem prišla vso to dolgo pot, da vas vidim in z vami pogovorim .. če ne zato, ker sem merala, Čip. Me slišite? Morala sem!"

"Judy," je dejal in jo pogledal z očmi, ki so zdele, da je ne vidijo. "O eni stvari sem popolnoma prepričan, to je: Če bi me po kakem čudežu mogli imeti radi, a me ne smete .. ne smete. In me tudi ne morete, ne morete!"

Stegnil je roko proti nji, kakor da jo išče, in ona je roko sprejela.

"Jaz sem pa prav tako prepričana o eni reči, to je, da me imate radi. In povem vam tudi, Čip, prav nič mi ni za vaše samospoštovanje, ali kakor že hočete imenovati to stvar, ki vam je tako zelo pri srcu. In v tem hipu za moje nič ni. Sita sem vaše osamljenosti — in vaše strašne osamljenosti — in da smrti sita sem svoje lastne osamljenosti. Sita sem vašega govorjenja, da nikjer nimate uspeha, in strah me je pred lastno neuspešnostjo — in samo vi me je morete rešiti. Samo vi! Če mi boste pa zdaj še govorili

o prijaznosti .. " "Judy!" je vzklil, kakor da jo svari, "Judy!"

"Da. Storiš sem strašno reč. Vem da sem jo. Pa mi še marim, ker sem ena tistih žensk, ki so nenasitno nečimerne. Skušam vas napeljati, da bi enake reči tudi vi meni govorili. To zahtevam od vsakega moškega. Rada vidim, če mi ljudje pravijo, da me imajo radi, zmerom in povsod. Ni mi bilo tako lahko priti semkaj v Cornwall in vas obiskati, a sem le prišla, ker sem upala, da bova sedela skupaj pod to skalo in mi boste povedali, da me imate radi. Mi verjamete?"

Skoraj ustrašila se je, ko je videla zmagoslavje na njegovem licu. Bil je njegov veliki trenutek — najvišji trenutek. Trenutek svetega strahu in zanosu, kakršnega je enkrat doživel skoraj vsak človek.

"Bog mi odpusti!" je kriknil. "B-m!"

24. poglavje
Connie je zadnje dni mnogo mislila na Petrovka.

Možak je dobro vedel, da ga

zato ni marala obiskati, ker jo je pregovoril nečak, to pa ga je vse prej ko veselilo. Bile so pa še druge reči, ki ga niso veselile. Njegovi koncerti so imeli manj uspeha kakor bi ga morali imeti — ali je mogoče, da njegova priljubljenost gine? — in njegova bogata ameriška žena, ki ga je doslej tako dorežljivo zakladala z denarjem, se je pravkar ločila od njega. In vendar je ves čas upal, da se bo dala omeščati. Se najhuje pa ga je vznemirjalo nezadovoljivo stanje vstopnin. Obtoževal je svojega poslovođa, da dela premalo reklame. Izrekel je neprijazne reči o britskem občinstvu. Dejal je, da je v Londonu ni dostojne dvorane, kar namreč akustiko zadeva, končno pa se je še pritoževal, da so mu v mnogih hišah, kamor so ga

vabili, dajali tako hrano, da kakršem sem jaz, možu ki ga ne morajo vklepiti v verige, ker "Jaz sem zdaj prost. Ženi se je zdelo primerno, da se od mene loči, in ni mi žal. Kakor vedno v Angležin in Angležin (ti si častna izjema v tem pravilu, lepa moja Connie), je tudi ona hotela, naj bi bil njen mož vedno privezan na trak njenega predpasnika. Ne bi smel imeti svojega lastnega življenja. Jaz — pomisli, jaz s svojimi talenti, s svojim delom, ki mi je življenje, jaz, prosim te, bi moral ostati v Ameriki ob njeni strani! Ni me hotela deliti s svetom. Ji ni bilo dosti, da sme biti žena Iliodora Petroviča? Njen mož naj bi bil ukročen medved, ki bi plesal po njeni muziki. Ah, Connie, ti pa si me razumela. Ti, in edina ti si primerna tovarišica možu, Torej: zakaj?"

Rabite postrežbe?

ZADOVOLJNI boste, če se obrnete na trdko:

AUGUST KOLLANDER

6419 St. Clair Ave.

Tel. HE. 4148

Cleveland 3, Ohio

POSILJAMO

denar v Jugoslavijo, Trst, Italijo in v vse druge države. Vsaka pošiljatev je zaimena.

PRODAJAMO

karte za prekomorske kraje in nazaj po originalnih cenah. AMERICAN EXPRESS travel čke in denarne nakaznice za uporabo v naših državah.

ZABOJE za pošiljanje blaga ali živil v staro domovino. Če želite, nabavi tudi določeno blago za v pakete trdk sama.

PREVZEMAMO

zavitke od rojakov in iste točno odpremljamo na naslovnike.

SPREJEMAMO

naročila za moko in druge že pripravljene zavitke kakor tudi za streptomycin za Jugoslavijo, Avstrijo, Italijo, Nemčijo in druge države.

POMAGAMO

pri nabavi POTNIŠKIH DOKUMENTOV; nudimo pomoč potnikom, pri ureditvi raznih starokrajskih in tudi BEGUNSKIH zadev.

SODELUJAMO

NOTARSKES posle.

OPRAVLJAMO

Rojaki v Kanadi tudi lahko pošljejo denarna in druga naročila potom naše trdk.

Za nadaljna pojasnila PIŠITE, PRIDITE, KLIČITE zanesljivo in dobro znano trdko

A. KOLLANDER

Invalid brez rok igra na piano. — Ray Leizer, star 31 let, vojni veteran, ki je bil ranjen v bojih med Arabci in Judi v Gornji Galileji, je pri tem zgubil obe roki. Lanskega oktobra so mu dali umetne roke in zopet se je oprijel igranja na piano ter je pred kratkim dobil prvo nagrado na Ted Mack's Original Amateur radio program. V II. svetovni vojni je Ray služil v 5. ameriški armadi.

G. WHISKERS

K. S. K. JEDNOTA

★ ★ ★ ★ ★

POSOJUJE DENAR

članom KSKJ po 4% obresli

nečlanom po 5% obresli

na zemljišča in posesiva

brez kake provizije

ali bonusa

★ ★ ★ ★ ★

Posojila so napravljena na tak način, da se na glavnico odplačuje v mesečnih obrokih.

Za pojasnila in informacije pišite nam

GLAVNI URAD K. S. K. JEDNOTE

351-53 NORTH CHICAGO STREET

JOLIET, ILLINOIS

—AND THE WORST IS YET TO COME
—in najhuje šele pride

THERE SHOULD BE A WALK-OVER

Chardon, O. — Fred Platka, 13 mesecev star fantek družini Platka, ki ima farmo na Maplefield Rd. je padel v vodo, kjer oče hladi namoščeno mleko. Otroku je dal naglo umetno dihanje, nato pa odhitel z otrokom v bolnišnico. Zdravnik, ki ga je sprejel, je žnji Chardon k zdravniku.

AMERIŠKA DOMOVINA

(JAMES DEBEVEO, Editor)
6117 St. Clair Ave. Cleveland 2, Ohio
Published daily except Saturdays, Sundays and Holidays

NAROČNINA

Za Zed. države \$3.50 na leto;
za pol leta \$5.00; za četrt leta
\$3.00.

Za Kanado in sploh za dežele
izven Zed. držav \$10.00 na leto.
Za pol leta \$6.00, za 3 mesece
\$3.50.

SUBSCRIPTION RATES

United States \$3.50 per year;
\$5.00 for 6 months; \$3.00 for 3
months.

Canada and all other coun-
tries outside United States \$10
per year, \$6 for 6 months, \$3.50
for 3 months.

Entered as second-class matter January 6th 1908, at the Post Office at
Cleveland, Ohio, under the Act of March 3rd 1879.

No. 136 Wed., July 13, 1949

Naj razume kdor more

Kitajski komunisti so mladega ameriškega podkonzula v Shanghai-ju pretepli, da je bil ves črn in ves otekel, vkle- nili so ga in vrgli v temnico. Potem so mu dali podpisati izjavo, da se mu je med aretacijo dobro godilo in da je poli- cija ravnila prijazno in lepo. Moral je dati tudi pismo iz- javo, da je bil kriv. Česa je bil kriv? Imel je mal prometni incident na cesti. Zavozil je na neko mesto kamor tisti dan ne bi bil smel, ker so komunisti imeli tisti dan svojo parado. In potem je na policiji med zaslišanjem slučajno po nesreči razlil tintnik in so ga zato komunisti obtožili, da je poško- doval državno lastnino. Tako. To je dogodek zadnjih dni. Tako ravna z zastopnikom USA revolucionarna skupina banditov, ki je še nihče na svetu ne priznava za zakonito vladno, niti Sovjetska Unija ne. Tako se upa ravnati z za- stopnikom USA komunistična uprava, ki je še vsa v začet- nih težavah in na drugi strani išče kako bi po stranskih po- tih prišla do podpore in pomoči USA.

Rekli smo, da je to dogodek zadnjih dni. Pa so še dru- gi taki tudi v zadnjih dneh. Naš državni tajnik in sovjetski ambasador sta se v Washingtonu podrobno dogovorila, ka- bo bosta vzdrževala nemoten promet v Berlinu. V Parizu je Višinski v imenu sovjetske vlade povdaril in obljubil, da v berlinskih zadevah odslej sovjetska uprava hoče delati vse le v sporazumu z USA, hoče vzdrževati miren promet in nemoteno trgovino med vsemi deli mesta. Do podrobno- sti so dogovorili proceduro glede transportiranja blaga z zapada in — dali Rusom v roke vso kontrolno policijo. Se- daj doživljamo vsak teden, da Rusi enostavno ustavijo truke natovorene z ribami in solato in zelenjavo. Ustavijo jih na meji svoje cone, ne puste dalje in jim dajo na razpo- lago, da se vračajo nazaj na dolgo pot v zapadno Nemčijo ali pa da se tam pred mejo ruske cone zasmradi blago in hrana za lačni Berlin propade. Ameriški in angleški urad- niki vojne uprave hite vedno na novo študirat vse dogovo- re, vse pogodbe tako slovesno "v prijateljskem ozračju" sklenjene in podpisane v Washingtonu in Parizu, pa vedno znova ugotove, da so do pičice po teh dogovorih ravnali in ne morejo najti nobenega razloga za ruske odredbe in ši- kane.

Pa še malo nazaj pogledimo. Komaj je trava prerasla grobove ameriških pilotov, ki jim je Tito poslal smrtonosne kroglice v zračne višave. Pet ameriških zrakoplovov je se- strelil komunistični samozvani diktator, zločinec, morilec. Priznal je krivdo, obljubil je celo plačati odškodnino. Ame- riški sinovi, ki so dali življenje v vestnem izvrševanju svoje službe za domovino, so bili slovesno pokopani in ... In po nekaj mesecih si ves State Department, naša ambasada v Belgradu, naš kongres in naši finančniki prizadevajo kako bi morila podprli, mu dali dovolj denarja in blaga, da bi dolgo živel in srečno vladal na zemlji. Razpravljajo s tito- vo vlado kot z vsako drugo pošteno predstavnicu kakega naroda in države, kot s kako pošteno oblastjo in kot s kako silo, ki nekaj pomeni napram sili Amerike, kot da bi grobov nedolžno pomorjenih nikoli ne bilo.

Pa niso samo naši taki. Angleški vojni transporti so bili razstreljeni ob obalah Albanije. Na desetine ameriških mornarjev in vojakov je izgubilo življenje. Mednarodno so- dišče v Haagu je ugotovilo, da je mine položil Tito nalašč zato, da se razstrele angleške vojne ladje. Torej čisto voja- ško sovražni akt v času miru. Sovražni akt vlade, ki trdi, da zastopa zavezniško državo, sovražni akt zaveznika pro- ti zavezniku, sovražni akt majčkenega komunističnega ban- dita proti velesili, ki mu je vso dobo druge svetovne vojne pomagala in ga v sedlo postavila jugoslovanski narodom za vrat. Angleški mornarji so pomrli, sodišče je ugotovilo krivdo Titova, izreklo sodbo, obsodilo Albanijo, ker se je zločin zgodil v njenih vodah in ... In sedaj se Velika Brita- nija prizadeva kako bi z istim Titom napravila čim boljše in čim obsežnejše trgovske in finančne dogovore, organizi- rala čim živahnejši trgovski promet, da bi mu pomagala, da ga izvleče iz poloma kamor je zavozil s svojo socializacijo in svojim roparskim uničevanjem narodne lastnine v svoji lastni državi, ki jo je dobil kot milostni poklon od istih An- gležev.

Istočasno Tito slovesno oznanja: Če prodajamo baker in drugo blago zapadnim silam, ne prodajamo svoje vesti, ne prodajamo svojega programa, ne svojega načina vlada- nja. Dajemo samo baker, svojega prepričanja pa ne. Tito torej ljubosumno čuva isto zločinsko vest, s katero je pobil ameriške pilote in angleške mornarje, da stotisoče življenj protikomunističnih Jugoslovancev sploh ne omenimo ne, čeprav so padli kot nedolžne žrtve tega množičnega zločin-

ca ker ta življenja, izgleda v sedanji politiki sploh nič ne štejejo.

Naj razume kdor more to in tako politiko. Ni pa no- benega dvoma, da je taka politika nemoralna in nečastna napram lastnemu ameriškega narodu in pred vsem člove- štvom, ki se razločuje med zločinstvom in poštenostjo, med nasiljem in rednim, lojalnim ravnanjem med zavezniki. Za vsakogar, ki gleda vsaj pet ped pred nosom taka politika ne preprečuje vojne nevarnosti ampak jo povečuje in pri- bližuje in se koncem koncev mora maščevati.

Te dni je Stalinov sin dal izjavo ameriškega dopisni- ku, da ima Sovjetska Unija že sedaj najboljšo vojno zrako- plovo na svetu. Nekaj dni pred tem smo slišali, da ima Sovjetska Unija najmočnejše podmorniško brodogra- dno delovno podjetje. Ali mislimo, da bodo vse te sile nekega le- tega dne razvile veličastno parado pred Trumanom in an- gleškim kraljem v duhu miroljubnega prijateljstva? Ali pričakujemo, da bo tista zločinska vest, s katero je Tito dal sestreliti ameriške zrakoplove in potopiti angleške mornar- je, s konfeti in cukrčki obsipala Amerikance kadar se bo nu- dila prva priložnost?

Bil je čas in je še čas, da bi velesile, ki pravijo, da vo- dijo svobodoljubne narode sveta, lahko naučile bandite kozjih molitvic in jih prisilile k spoštovanju pravil poštene- ga ravnanja ali pa zlomile njihovo moč brez vsake nevar- nosti za vojno. Njihova moč je bila in je deloma še lažna, prazna pena. Toda kako dolgo še? Ali ne vodi poniževal- no, nečastno in nemoralno ravnanje koncem koncev v stra- šno, nepopisno, grozno našo in svetovno nesrečo?

BESEDA IZ NARODA

Blisk v mraku

Kdo je napisal nastopne vr- ste in kje so objavljene, to ni- ma pomena. Njih pomen je v tem, da jih bodo naši preudar- ni slovenski ljudje brali, jih premislili in si naredili svoje zaključke. Sicer pa tudi ni več zbir, kje naj obelodani človek svoje misli; saj je znano, da kdor ni 100-procentno politično pravoveren, zanj v "napred- nem" tisku ni več prostora.

Gre za "Komentarje" Franka Zaitza, urednika tednika "Pro- letarica", ki jih je objavil v za- dnji izdaji menovanega lista. Ti Zajčevi "Komentarji" so po- dolgem času zadeli v črno. Te- ga ne pravim iz škodoželjnega veselja, ne s klerikalnega, faši- stičnega ali protinarnodnega sta- lišča. To pravim iz ljubezni do resnice in pravice ter iz spošto- vanja do urednika Zaitza, ki je — po dolgem času in v očigled vseh neprilik, ki ga morda ob- dajajo — spet nastopil kot tak, kakršnega smo njegovi soroja- ki, neglede na politična in dru- gačna prepričanja, poznali vsa dolga leta njegovega javnega u- dejstvovanja: kot poštenega in iskrenega borca za delavske in ljudske pravice, kot sposobnega časnika, bistrega opazovalca in globokega misleca, ki je znal svoje misli z duhovito prepro- stostjo presaditi v čitateljev um. Dolgih trideset let je bil Zaitz, ki se je dvignil iz samega sebe in z lastno močjo, dika slovens- kih časnika v Ameriki. Dolgi trideset let, dokler mu niso nesrečne okoliščine in politične zabode (v katere smo, sledeč bolj glasu srca kot glasu pame- ti), večinoma vsi zagazili, pre- kinile tega hvalevrednega dela; nekateri so se zavedli močvare ter se spet pogladi na trdih tal, dočim drugi iz tega ali onega veroka gaziijo dalje ter se ved- no globlje ugrezajo vanjo.

To žalostno razdobje naše slo- venske zgodovine v Ameriki ni naredilo nikjer tako očitne spremembe kakor pri "Prole- tarcu" in njegovemu uredniku; iz enega najbolj borbenih gla- sil delavstva in malega človeka in iz njegovih duhovnih "Ko- mentarjev", ki jih je človek ne- etrno pričakoval in z užitek bral, se je spremenil "Proleta- rec" v zagovornika totalitarnih tiranskih režimov in odobrava- telja priganjaške delavske tla- ke, znane pod vzdeki prostovol- nega dela, stahanovstva, udar- ništva in delavsko-tekmovalnih norm, njegovi nekdanji duhoviti "Komentarji" pa so danes v li-

stu le še pusta, brezpomembna potrata časa in prostora.

Vsem onim, ki se temu čudi- jo in ki ne morejo razumeti, ka- ko more sposoben in duhovit ča- snikar pasti z viška na tako tr- da tla, bodi povedano sledeče:

Današnji Zaitz ni nič manj bistroumen in duhovit od one- ga, ki smo ga poznali trideset let. Morda je celo boljši, ker je starejši tako po letih kakor po izkušnjah. Toda roke ima ve- zane, komolec tesno pritisnjen k životu in nima več stvari — (the Cause), v katero bi mogel še iskreno poglagati svoj um in srce! To, kar danes piše, mu ne prihaja več od srca, ker v stvar več ne veruje, ker jo je spoznal do dna, kakor ste jo vi in jaz. Za sposobnega časnika- ja, kakršni je on, je to velika tragika! Zato je tembolj raz- veseljeno, da je končno, četudi samo za hip, dvignil glavo iz ob- dajajočega ga mraku ter po- vprašal, kaj se dogaja v novo- dobni Dolini šentflorjanski! Njegova javna vprašanja so pe- reča, potrebna in za vsakega tukajšnjega Slovenca — aktu- alna! Tako aktualna, da kriče po odgovoru! Če ne bo Zaitz storil ničesar več koristnega za narod, mu bodo še ta vprašanja vsteta v dobro k njegovemu tri- desetletnemu zglednemu časnika- rskemu delu.

Sicer pa naj stori posej kar koli, moja in mnogih rojakov iskrena želja je: Naj bi postal Zaitz zopet tisti pošten, nepod- kupljiv, neizprošen in duhovit borec za delavske in ljudske pravice, kakršni je bil dolgih trideset let! Naj bi bil spet vodnik slovenskemu delavstvu k pravi delavski in človeški svo- bodi, katero je — ob pomanj- kanju slehernih telesnih blagor- ov in ob nesigurni ter skromni življenjski eksistenci — zagor- varjal in se zanjo boril nad dol- gi trideset let! — To je želja ukaželjnega in svobodoljubnega slovenskega delavstva, pa tudi zahteva njegovega (Zajčevega) dolgoletnega slovesa!

Prijatelj resnice.

Prošnja iz domovine

Cleveland, O. — Od g. župni- ka Jožefa Straha iz Bele cerkve na Dolenskem sem prejel pismo, v katerem mi pišejo, v ka- ko težkih in slabih razmerah se nahajajo sedaj. Fara je bolj majhna in nima skoro nikakih dohodkov, da bi si mogla kaj kupiti in če bi prav imeli de-

nar, bi ne mogli kupiti mašni- ške oprave, katero nujno potre- bujejo, to je plašč in vae, kar spada zraven. In seveda tudi pokrivalo. Prosijo tudi za en paket voščenih sveč. Plašč ima- jo samo eden in ta je za prazni- ke in delovne dni, pa še ta je ves obrabljen. Zato prosijo vse bivše farane Bele cerkve, ako bi kupili eno mašno opravo in sveče.

Zato se tem potom obračam na vas in vas prosim v imenu g. župnika Straha, darujte, koli- kor je kateremu mogoče. Kajti vsak dar je dobro došel. Oglasi- te se na mojem domu. Če pa kateri ne more priti na moj dom naj me pa pokliče po telefonu Liberty 4210 in se bom jaz sam oglašil na njegovem naslovu. — Imena darovalcev bom priobčil v Ameriški Domovini in ravno tako bom poslal imena tudi žup-niku v Belo cerkev, da bodo tam v cerkvi oznanili imena in vsote darovalcev, da bodo tamka- šnji ljudje vedeli, da tudi nas še vedno zanima usoda naših bratov in sester tam v naši ne- kdanji fari in da smo jim pri- pravljene pomagati po svojih močeh. K tej prošnji spadajo vrstice, ki sem jih enkrat čital: Položi dar — domu na oltar!

Pozdrav vsem rojakom širom Amerike,

Joseph Chervan,
15908 Holmes Ave.,
Cleveland 10, Ohio.

Zahvala dobrotnikom

Cleveland, O. — Prav lepo pozdravlja vse prijatelje tega lista ter svoje osebne znance, prijatelje in sobrate duhovnik Nace Brglez. Iskreno se za- hvali dobrim srecem med rojaki v Pueblo, zlasti njih skrbnemu pastirju, Fathru Danielu Gnidi- ca. Prav tako pa tudi iskrena zahvala radodarnim rojakom v Indianapolisu, zlasti g. Stanicu. Vsem želim obilo božje milosti in varstva, zdravja in sreče!

Rev. Nace Brglez.

Dopis iz Colorado

Leadville, Colo. — Ker je se- daj doba počitnic, smo si tudi mi vzeli en par tednov časa, da smo obiskali svoje sorodnike, prijatelje in znance v velikem in lepem mestu Clevelandu. Ob tisti priliki smo se udeležili tudi velikega katoliškega shoda, ka- terega ste Clevelandčani tako vzornoj priredili. Bil je v resnici lep in velik dan. Dopoldne smo se udeležili sv. maše v lepi slo- venski cerkvi sv. Vida, popold- dne smo se odpeljali pa v park, kjer se je vršila slavnost katoli- škega dneva. Slišali smo izvr- stne govornike, kakršnih tukaj gotovo nimamo prilike slišati. Med govorniki smo videli na od- ru tudi ohiškega guvernerja Frank J. Lauscheta.

Vsi govori so bili izvrstni in globoko zamišljeni. Cleveland- čani ste lahko ponosni na vse to. Tudi nam zunanjim udeležencem bo ostal ta dan in lepem spo- minu.

Tem potom izrekamo tudi prav lepo zahvalo našim sorod- nikom in prijateljem za vso po- strežbo in gostoljubnost. Kate- ro ste nam izkazovali za časa bivanja tam. Vsi in povsod ste delali in se trudili, da ste nam napravili več veselja in zabave tako, da nam bodo te počitnice ostale za vedno spominu.

Posebno zahvalo pa smo dol- žni družini Albert Petelin iz 58. ceste za stanovanje in vse dru- go, kar ste nam naklonili za ča- sa našega bivanja med vami. Želimo, da bi imeli priliko vam vse to povrniti ob kakšni prili- ki.

Bodite vsi skupaj iskreno po- zdravljeni.

Mrs. Josephine Gruden in sin ter Mr. in Mrs. John Kozlevčar.

Na dan 24. julija

Tem potom se javlja, da je Liga kulturnih vrtov sklenila, da bodo vse skupine kulturnih vrtov priredile na nedeljo 24. julija tako zvani: *One World Day*. Za to praznovanje, ki se vrši vsako leto odkar smo obhajali 150. letnice mesta Clevelanda, so zastopniki kul- turnih vrtov sklenili, da se vrši v prostorih Jugoslovanskega kulturnega vrta.

Za to se opozarja v ta na- men, da bi se takoj prijavile tudi naše skupine za nastop. Običajno je, da skupine ob ta- kih prilikah nastopijo ali z na- rodnimi plesi; pesmimi ali pa z glazbo. Do sedaj smo bili Slovenci vedno dobro zastopani. Imamo največ zmognih skupin v glasbi in v pesmi. Posebno se pa odlikuje naša godba s har- moniko, za kar je znana daleč med vsemi narodnostmi in A- merikanci.

Prav vljudno se naproša vse take, ki bi hoteli sodelovati, bi- lo v eni ali v drugi točki, da bi se prijavili odboru. Priglasite se lahko Mrs. Johana Mervar ali podpisane. Za narodne noše pa Mrs. Mary Stanonik. Slovenci smo tu najbližje in radi imamo kratkočasje. S tem se pa nudi tudi ostalemu občinstvu najlepša prilika za brezplačno med narodno zaba- vo.

Do sedaj je javljenih že 8 skupin za dodelovanje. Naj ne bomo Slovenci najzadnji. Naj bo povedano, da bo govornik na tej slavnosti Mr. R. Hopkins, ki bo dospel iz New Yorka, ki je bil svoje čase mestni mana- ger in ki je bil začetnik ideje za ustanovo kulturnih vrtov. Za naklonjenost k sodelovanju ste vabljeni v imenu org. Lige kulturnih vrtov in odbora Jug. kult. vrta.

Anton Grdina, odbornik.

—Prva odvetniška šola v Zed. državah je bila ustanov- ljena leta 1784 in sicer v me- stu Litchfield, Conn.

Sedmo pismo iz Argentine

Koncem junija.

Kakšno je versko življenje med nami Slovenci v Buenos Airesu?

Moram reči, da je to dobro organizirano in večina novih Slovencev živi intenzivno versko življenje dalje, kakor ga je bila vajena doma in v taboriščih. Č. g. Hladnik skrbi za staronase- ljence in ima zanje sv. mašo na Avellanedi, h kateri pa hodi- jo tudi "novi," ki zdaj vodijo tudi njegov pomožni pevski zbor. Centralna fara novih Slovencev je v cerkvi salezijanske gimna- zije na ulici Belgrano in jo vodi č. g. Orehar. Tam poje sloven- ski pevski zbor Gallus, ki je cen- tralni pevski zbor, katerega predsednik je g. Fink Božo, di- rigent pa g. dr. Julij Savelli. V tej cerkvi je v posebnem kotu tudi že kopija Brezjanske Mari- je v naravni velikosti, delo g. Petkovška. Slovenski skupne sv. maše s pridigo in slovenskim petjem so še pri Sv. Martinu (č. g. Škulj) in v Ramos Mejii (č. g. Janez Kalan). Tem se v zadnjem času pridružuje tudi Lanus, ki je določen za novo slovensko kolonijo, in morda se bodo razvile slovenske cerkve "občine" še v drugih predmest- jih, kjer so slovenski duhovniki in večje skupine Slovencev.

Duhovni voditelji skrbje za dušno življenje med nami. Oni izdajajo dva časopisa: "Duhov- no življenje" kot prenovljeno revijo, ki jo je ustanovil pred 12 leti pokijni Kastelic (ponesre- čen na najvišji gori Argentine — Aconcagua, okrog 7000 m), potem jo vodil g. Janez Hlad- nik, zdaj pa jo je prevzel redni- škij odbor (Hladnik, Orehar, Lenček itd.); priloga pa so "Ka- toliški misljoni," ki jih ureja

zelo zanimivo in spretno laza- rist g. Lenček. Č. g. Škulj izdaja za svoje farane še posebej ne- deljski farni "Smartinski vest- nik."

Okrog cerkvenih postojank se ziraio tudi otroci vsako ne- deljo popoldan (poleg zgoraj o- menjenih fara še v Floridi in v samostanskih prostorih na Fra- ternalu), kjer dobivajo verski pouk, poleg tega pa se pod nad- zorstvom slovenskih učiteljev tudi razvedre in uče slovenske- ga branja in vsega, kar zraven spada. Tako ti sestanki skrbje za pravo vzgojo naših otrok.

Pa tudi vsa naša društva i- majo svoje duhovne voditelje. Tako centralno društvo Sloven- cev kakor tudi kulturna društ- va v njem. Pred kratkim pa sta se ustanovili še dve društvi, ki imata izrazito vzgojni značaj, in to: Fantovska zveza in Dek- liška: prva se zbira k svojim telesnovzgojnim igram in se- stankom v prostorih salezijan- ske gimnazije (fantov organi- ziranih okrog 180), dekleta pa pri Karlu Velikem okrog 90).

Tako se tudi na vzgojo mla- dine dobro misli in dela.

Posebne manifestacije verske- ga prepričanja so bile zadnji čas ob priliki slovenskih novih maš, raznih procesij in romanj.

Prvi slovenski novomašniki iz slovenskega bogoslovja v San Luisu (rektor prelat dr. Odar) imajo sedaj svoje nove maše. V Buenos Airesu sta bili dve. 15. maja je imel novo mašo č. g. Fr. Novak od Device Marije v Polju v naši cerkvi na Belgrano; ga- nljivo je bilo, ko mu je rodna sestra podarila mašniški križ; staršev pa ni bilo: pač daleč v Sloveniji so mislili na svojega sina — mašnika. Druga sveta maša č. g. Ivana Lovšeta — iz iste fare — pa je bila povezana s slovenskim zahvalnim roma- njem v Lujan (22. maja). Le- tos, ko je že toliko novih Slo- vencev tu, se je to romanje vršilo posebno svečano kot zahvala za rešitev v Ameriko. Udeležilo se je romanja že 1200 Sloven- cev ter so za to priliko nesli v baziliko tudi kopijo Brezjanske Marije v naravni velikosti (de- lo Petkovška) ter jo postavili za stalno v kapelo, kakor so lani prvi naseljenci poklonili Mariji že slovensko narodno zastavo.

Lujansko in Brezjansko Marijo so nesli fantje v procesiji čez ves trg, množica pa je ves čas pela slovenske pesmi, kar je na- pravilo na prisotne domačine velik vtis. Petje v cerkvi pa je bilo tako, da je neki stari nase- ljence rekli: "Takega petja v tej baziliki še ni bilo!" — Takoj nato — še v maju — je bilo tra- dicionalno romanje staronase- ljencev in novih k Lurški Mari- ji v Lurdesu blizu mesta; v ju- niju pa tudi romanje starona- seljencev k svetemu Antonu Pa- dovanskemu.

Kar je pa versko povezano raztresene Slovence v tem člo- vškem morju kot je Buenos Ai- res, sta pa bili velikončni in te- lovski procesiji. Bili sta izklju- čno slovenski ter sta se vili po širokem dvorišču salezijanske gimnazije na ul. Belgrano. — Morda je bilo velikončno vsta- jenje mogočnejše, toda telovska procesija s slovenskim petim e- vangelijem je šla slehernemu do srca: saj v domovini se niso vršile več v takem siju in mar- sikje ni bilo duhovnika, da bi blagoslovil polja in zemlje sa- dove. Vsa je mislila na svojo vas, svoj dom in svojo last, ki jo je ta hip blagoslovil z mo- litvijo in prošnjo.

Tako nas nove Slovence druži najtesnejše prav sveta Cerkev in prepričani smo, da dokler se bo- mo združevali v njenem imenu, bomo obstali. Kdor se bo začel odmikati Cerkvi, se bo kmalu tudi slovenski posvetni skupno- sti. bo izgubil stik s slovenst- vom, bo zapadel Mamonu in — utonil.

V samotah pragozda

S. Scoville ml. — Pavel Holecak

Najprej je začel metati v drevo krepelca in pri tem glasno kričal in tolkel po debelu, da bi zoprnjo žival prepodil; ali starega jezevca to ni prav nič motilo v poslu. V dečku je vzkipela jeza in sklenil je, da spleza na drevo in vrže trmoglavca z drevesa. Položil je drenovo skorjo v travo in se jel vzpenjati po gladkem debelu, ki je bilo na mnogih mestih že olupljeno. Imel je še dobrih 6 metrov do živali, ko je opazil, da je škrljanje prenehalo. Ogrse se kvišku in vidi, da se je jezevec okrenil in da strmi s srditimi očmi vanj. Zda se je žival spusti po debelu navzdol in spleza urno ko verveca zadenski proti veji, na kateri čepi Vilče. Obenem je žival nenadoma zrasla; našopirila je dolge bodice in bliže prišedši vihtela bodeči rep grozeče sem in tja.

Zdaj je Vilče sprevidel, da vseh drevesa ni pravi kraj za pogovor z jezevcem. Spomnil se je in ni mu bilo prijetno pri srcu, da je nekdo videl, kako je majhen jezevec zapil z enim samim zamahom repa nadležnemu psu celo kopo strupenih bodic v nos. Prepozno je razumel, zakaj se hudobna žival s svojim zadnjim delom bliža njegovi nezavarovani glavi.

Ves prestrašen se je začel spuščati kakor po lestvici od veje do veje. Pomikal se je sicer precej naglo, ali jezevcu v plezanju le ni bil kos, in ko je visel kakih sedem metrov nad tlemi, se mu je približal nasprotnik na dobra dva metra.

Vilče se ustavi, utrga suho vejo in sklene živahno pripraviti o strah. Kakor z uma tolče z vejo po debelu, vpije na ves glas, misleč, da se ne bo upala dalje plezati. Ali jezevec se je za hip okrenil proti njemu, ga srdito in grozeče pogledal in nato lezel dalje. Že je vihtel svoj rep Vilčetu tik na glavo, ko deček začuje pod seboj glas.

Vilče se ozre podse in opazi pod drevesom Roka, ki ves razburjen maha z rokami.

"Hitro, hitro!" kriči zopet Indijaneec. "Ne lotevaj se ga na drevesu, te umori! Urno skoči!"

Sedem metrov globoko je precejšnje skok; zato je Vilče poskusil še malo plezati, preden bi skočil, in že se ga je dotekni bodi reji razkačene živali. Vilče je začutil hudo bolečino, ko so mu predrlje tri ali štiri ostre bodice kožo na glavi, se odlomile in običale v njej. Vedel je, da mu prihodnji udarec zaplji celo vrsto tankih, strupenih konic v obraz in oči; zato se ni smel dalje obojavljati, izpustil je vejo in priletel skozi mlado podrast na tla. Rok ga je ujel in s tem nekoliko omilil silo padca; ali tudi njemu je zmanjkalo tal, tako da sta se oba prijatelja zakotalila po bregu. Prvi se je

pobral Rok in si drgnil glavo, s katero je bil priletel ob štor. "Velik tepec si," je dejal re-

sno, ko je spravil tovariša spet na noge. "Kaj uganjaš neumnosti? Bolje je, da obiščeš starega medveda v brlogu nego starega jezevca na drevesu!"

Vilče mu ni odgovoril, ampak si je skrbno otipal vse ude. Pač je bil hrbet podoben zemljevidu in po rokah in nogah je bil ves pobit in odrt, ali opasne rane ni bilo najti. Po tej ugotovitvi se je ozri kvišku. Jezevec je bil splezal nazaj v vrh drevesa in nadalje južinal, kakor da se ni nič zgodilo.

"Vražja zverina!" je kričal nadenj Vilče, in mu žugaj s pestjo, "vrnem se in potem gorje ti!"

Zvečer je moral Rok pri ognju vleči stekajočemu tovarišu bodice iz kože na glavi; pri tem samaritanskem poslu mu je pripovedoval povesti o nepremišljenih lovcih, ki so tudi splezali na drevo, da bi se polastili jezevca, in pa da je nekdo sam našel pod drevesom mrtvega Indijanca, čigar od nešteti bodic ranjena glava ležala v tlini, sta bila strašno otekla in vsa v gnoju.

Vilče si je izdrt bodice ogledal in dognal zakaj je to orožje tako nevarno. Vsaka bodica ima na koncu vse polno drobnih zazorbov. Ti pušajo v ranah pekoč strup, o čemer je Vilče drugi dan prepričala močno otekla glava.

Rok mu je povedal, da more jezevec s tem svojim orožjem umoriti volka, risa in celo jaguarja. Samo kuna lahko žre jezeveče meso in pogoltno celo večjo množino bodic, ne da bi ji škodovalo.

"Kaj pa ljudje, ga li smejo jesti?" vpraša Vilče.

"Da, če je huda lakota," odgovori Rok, "ali imeti moraš res trden želodec, da prebaviš jezeveče meso."

Sesto poglavje

V Kraljestvu Bobrov

Pravkar je solnce pozlatilo slemena temnih gora, ko sta naša prijatelja zapuščala toplo ležišče v kupu dišečega igličja. Danes sta se nekam posebno dobro počutila. Jutro je bilo sicer precej hladno, a ni ju zeblo; saj sta se v zadnjem času tako utrčila, da sta jutranji hlad komaj še čutila.

Streljaj od njune ute je majhen slap izvotil v skalnati strugi potoka tolmun, ki je imel v premeru kakih sedem metrov in bil največ dva metra globok. V bistri vodi je švilgalo vse polno pikčastih rib, ki so se tu nemoteno izgravale in prežale na mušice. Ta tolmun je bil dečkoma za kopališče, semkaj sta prihitela vsako jutro in se vrgla na glavo v ledeno vodo. Tudi danes sta si privoščila osvežujočo kopel in plavala po peni, ki se vodi z ribami za stavo. Nato ta zlezla spet na breg in se otrla z mehkim šotnim mahom, ki sta si ga bila v ta namen nabrala.

Nekaj minut pozneje je Rok razpihal ogenj in naložil nanj suhih gabrovih vej; Vilče pa je čistil postrovi, ki jih je bil vzel iz malega ribnjaka.

Še pred zajtrkom ju je razburil nepričakovan dogodek. Vilče je našel ploščat in tenek kos škrlila in ga položil preko dveh kamnov, ki sta stala v ognju, da bi pekel na njem ribe.

"Ta kamen ni dober," je menil Rok.

"Beži no, beži," ga zavrne Vilče, "nikar si ne domišljuj, da znata samo ti in tvoj stric peči ribe!"

"No, pa peči!" odgovori Rok in stopi nekoliko stran od ognja.

(Dalje prihodnjik)

S parnikom Eltinge v Zed. države

(Pišč. Dr. J. B.)

(Konec.)

Junak Janez.

Dolgo smo se mudili pri hrani. Vendar moramo še eno važno stvar omeniti. Imeli smo v slovenski grupi junaka širokih pleč Janeza M. Ni bil le močnih mišic, ampak enako močnih živcev. Pa ga menda ni povedal ob tih večerni uri na krovu, ko smo ždeli v za-

tašju steno, se zavijali v plašče ali odje in kramljali. Pogovor je nanesel na sredstvo proti morskemu boleznim. Gospodične so povedale imena raznih praškov in tablet, ki jih imajo s seboj. In so rekle, da po narejenih žalostnih izkušnjah vsem praškom in tabletam nič ne zaupa-

jo. Potem so ene trdile, da je zelo dobra limona; hitro pravi usta, pomaga proti boleznim, če že ne popolnoma, pa vsaj nekaj. Tedaj pa je prišel tudi naš Janez s svojo skrivnostjo na dan. Povedal je, da mu je prejšnji dan še bilo kar pošteno slabo in se mu je vrtilo v glavi. Tedaj pa se je hitro podal — s poslednjimi močmi — V Deck F v skupno ležišče, kjer je imel steklenico — polno. Vsak si gotovo misli, da je bila ta steklenica polna žganja ali ruma ali konjaka. Ne. Janez je imel boljše sredstvo: pristni, močni vinski kis. Napravil je tri krepke požirke

— in takoj je pomagal. Slabost in vrtoglavost sta kar v trenutku neha. Janezova čast, ugled in moč so bili obvarovani.

Kislo zelje.

Kako smo si vsi želeli kislega, pa najbolje priča to, da smo šli iskat v besednjake kako bi se kislemu zelju reklo po angleški in smo našli izraz "fermented cabbage". Štirim gospodičam, ki so ves čas delale v obednicah pri delitvi hrane, je bilo naloženo, da glavnega stewarda pridobijo za kislo zelje. V načrtu je bila ena napačna, nismo računali z boječnostjo gospodičen. Z zeljem ni bilo nič.

Namesto maše — rožni vence.

Za nedeljo 8. maja nismo pričakovali, da bi mogli biti pri sv. maši. Ves čas nismo opazili nobenega duhovnika na ladji. Ob devetih dopoldne pa opazimo, da je moral čitač in bolno občinstvo zapustiti čitalnico in da je mlad Amerikanec lupo uredil vse stole po vrstah, priredil na mizi zasilen oltar, razdelil po mizah in stoli lepe mašne knjžice v latinščini in angleščini in poleg tega še rožne vence. Vprašamo ga, če bo maša in "Yes, yes, at ten o'clock", nam je odgovoril. Hitro je bila obveščena vsa slovenska skupina, da je pravčasno zavzela mesta v čitalnici, ki je bila zelo majhna v primeru s številom potnikov. V velikem pričakovanju smo se pripravljali na sv. mašo, za nas prvo na morju. Ameriški mornar pa je vstopil v khaki obleki in začel z vso hitrostjo po angleško moliti rožni venec in potem še litanije. Potniki se

veda niso odgovarjali, ker niso znali angleško moliti. Po tistem smo molili pač vsak v svojem jeziku: Poljaki, Litvanci, Ukrajinci in Slovenci. Sviral je gramofon cerkveno glasbo in solo Ave Maria, sveče so gorele kot bi bila sv. maša ali vsaj blagoslov z Najsvetejšim, ponovilo se nam je, kar se tolikokrat dogaja v življenju: Velika priprava, majhno kosilo.

Modrost in previdnost našega kapitana

Hvala Bogu, naša ladja "Eltinge" je imela previdnega in modrega kapitana. Povedali smo že, da je znal ljudi zaposeliti celo s pleskanjem ladje. Kadar smo vozili v megli, je pridno sviral — v intervalih seveda — ladijska sirena. Janez je bil mnenja, da svira zaradi ledenih gora, ki plavajo včasih v tem delu Atlantika. Ledene gore naj bi se po Janzovem — ustrašile silnega trompetanja naše trombe in ognile v stran ali pa se združile v prah ali morskovo vodo, kakor nekdanji židovi Jerihe od trombetanja izraelskih trompet. Tako si je naš Janez razlagal neprestano tulenje sirena.

Alarmi

Še v nečem smo morali spoznati in ceniti kapitanovo previdnost. Čeprav smo že peto leto po vojni in so mine že davno polščene iz morja, ledene gore pa pod stalnim in strogim nadzorom posebnih kontrolnih ladij, smo vendar v desetih dneh potovanja imeli dva alarma za poskus in težbanje potnikov. Strogo vzeto, so bili celo štirje alarmi, ker je bil vselej najprej požarni alarm, kateremu je sledil takoj drugi: alarm za zapustitev ladje. Tedaj smo šli vsi na krov, se uredili na določena mesta, opasani z rešilnimi posovi in pripravljeni, da na mig kapitana skočimo naravnost v morje, če bi a čolni in splavi ne šlo gladko. Seveda, so bili ti alarmi napovedani, da ne bi bilo zmešnjave in razburjenja pri življenjskih potnikih. Živni so namreč imeli med nami večino.

Stalna napetost

Previdnost, obenem pa modrost kapitana se je pokazala v tem, da je drugi alarm bil napovedan za soboto popoldne, ko smo v noči od sobote na nedeljo imeli že priti na cilj in splavati v bostonsko lukko. Tako je bilo vse zaposleno cel popoldan in niti otroci, niti potniki niso imeli časa, da bi nasmetili krove. Izdano je bilo že tudi povelje, da bo v noči treba najkasneje ob treh vstati, oddati odeje, počistiti vse spalnice, zajtrkovati, pospraviti obednice, biti s prtljago ob sedmih na krovu itd. Tako se je alarmno stanje podaljšalo kar za noč in naslednje jutro. Spanja je bilo malo; ob dveh ponoči smo že mnogi bili

na krovu, ko je parnik počasi vozil v bostonsko lukko. Vedno več je prihajalo radovednežev na krov; vedno bolj so bledele venci luči in razsvetljava na pristaniških pomolih in obali. Prišel je vlačilec Hercules in še en pomočnik, pa sta ta dva prtljakeva potiskala velika k pomolu. Amerikanci pravijo pomolom "pier"; so silno velikega obsega in pokriti ne le s streho, ampak še stene so ob straneh, tako da izgledajo kot ogromna skladišča.

Mimo komisije

Potem se je pa začela naša porna nedelja izkrcanja. Tvorila se je iz 950 potnikov polagoma vrsta, dolga kača, ki se je vila po krovih, s krovov v notranjost ladje, skozi obednico, kjer je komisija za izdajanje poslednjih pregledovalnih papirje in potnike. Nismo bili urejeni po tekočih številkah, bili smo že osebe z ameriško svobodo; kakor se je kdo postavil v vrsto, tako se je pomikal naprej in prispel do miz komisije. Delalo se je na več mizah, mimo katerih je šel vsak potnik — kot na tekočem traku v tovarni.

Skozi carinsko kontrolo

Začeli so spuščati potnike v skupinah z ladje na "pier" ali pomol, kjer se je zopet tvorila vrsta. Zopet so od te vrste spuščali ljudi v ograjo, v kateri je bila razporejena po začetnih črkah lastnikov — vsa ročna in težka prtljaga. Težko je bilo včasih odpirati kovčke, ki so bili trdno zbiti in zavarovani za morsk transport. Toda potniki niso bili zaman štiri leta begunci; beguncem se pa ne ustraši nobena položaja. Kakršne mu prihode nasproti, v vsakem se znajde, ter najde izhod in pomoč. Tako smo tudi še razmeroma hitro šli skozi carinsko kontrolo. Potniki in vsa prtljaga se je začela izlivati iz carinske ograje v drug oddelek pomola, v katerem so se razporedile podpomo organizacije, ki so dobile za begunce bote v smislu predpisov zakona. Zagotovljena mora biti za vsakega begunca streha in zaposlitev in to so delale organizacije, za katoličane velika in vzorna NCWC.

Mimo stojnic NCWC

Največ potnikov je bilo katolikov: Poljaki, Litvanci, Ukrajinci in Slovenci. Posebno prvo navedene tri skupine so bile številčno močne. Zopet je šlo na tekočem traku od mize do mize ali od stojnice do stojnice. Po ugotovitvi osebe (identifikacije), je dobil potnik kuverto, potem so bile mize za vozovnice (kar tri), nato mize za telegrame (brzovjavno obvestilo sponzorjem s strani NCWC), nato miza za izplačilo nekaj gotovine za žep (prišli smo vsi brez centa v žepu), še miza za papir z označbo cilja potovanja po železnici. To "card" pripne vsak z označbo cilja potovanja na suknjič na prsih in lahko brez znanja jezika na vlaku pokaže kam potuje, oz. kje mora izstopiti. Končno je bila tudi miza za prtljago, zakaj z vsakim potnikom mora avtomatično na vstopno postajo in na vlak in enako pri namembni postaji z vlaka — njegova prtljaga: ročna in težka. Organizacija je delala neumorno in vzorno. Pa vendar bi bile pri napotjenju tolikoštevilni potnikov, popolnoma nevesitih jezika in ameriških razmer nastale lahko mnoge težave in nesporazumevanja. Zato so nas pa takoj pri izstopu iz carinske ograje sprejeli narodni zastopniki. Le ti so vodili potnike kot ciceroni in tolmači od mize do mize in tako pomogli, da je poslovanje NCWC šlo gladko in brez nesporazumljivosti.

Cicero za Slovence

Slovensko skupino je sprejel in vodil mimo stojnic predobro poznani pater Bernard. Slovenci v Avstriji in Nemčiji ga poznajo, Slovenci v USA in Kanadi ga poznajo. Kadar si kdo ne zna pomagati, se obrne na pater Bernarda. On vse zna, vse zmore, vse prenese. On celo napram najstnejšim, najnervoznejšim ohrani smehljajoč, miren obraz in jih s tem ljubeznjivim mirom takoj pomiri in razoroži njihove nepotrpežljivost in ne počakavnost. Tako je pod njegovim vodstvom naša slovenska skupina lepo prešla mimo stojnic NCWC. Saj smo mogli videti, da pater Bernard trdi na uslužbenca NCWC vpliva tako pomirjevalno kakor na potnike. Naj ne zameri teh besed, ki sem jih zapisal — kot zastopnik soglasnega mnenja potnikov Slovencev. Naj tudi ne bo hudomušen, ker že v naprej slišim, da sem mu dal vlogo praškov in tablet za pomirjevanje živcev, zoper glavobol, mogoče tudi za odvajanje. Pa nas res ni odvajal, ampak lepo vodil mimo NCWC miz.

Zakasnela tolažba

Malo prehudo sem preizkušal potrpežljivost bralcev "A. D." A naj ne zamerijo — takole pot bo šlo do konca — stotine, po prerokbah pater Bernarda tisoči slovenskih beguncem. Zato bo ta popis zanimiv za te tisoče beguncem, ki upajo s pomočjo dr. Miha Kreka in pater Bernarda priti v najsvobodnejšo državo sveta, če se bo le našlo zadostno število sponzorjev, ker edino sponzorji jim morejo odpreti vrata. Zanimiv bo pa mogoče ta popis tudi za sponzorje same, da vidijo, kako so njihovi varovanci potovali na ameriških vojaških transportnih ladjah. Umestnost življenja je v tem, da se človek zna potolažiti in samega prepričati, da mu še ni najhujše, nasprotno, da je mnogim hujše, težje. Tako tolažbo imamo tudi potniki na ladji "Eltinge." Ni bilo vse tako, kakor bi si bili želeli, a bilo nam je v vseh ozirom mnogo boljše kot potnikom na ladji "Mercy," ki so odpluli iz Bremenhavena dve uri kasneje, dospeli pa v USA tri dni kasneje in se mnogo slabše vozili.

DELO DOBIJO

Pestunja dobi delo

Sprejme se pestunjo za zvečer. V okolici Superior in E. 123. St. Pokličite ULster 1-2372. (137)

MALI OGLASI

Peči naprodaj

Naprodaj so nekoliko rabljene peči; ena na premog in drva, štiri rinke, tri na olje, dva in tri rinke. Peči so pripravne za na farne. Proda se jih pod ceno. Zglasite se na 23050 Ivan Ave. Euclid, Ohio. (138)

Furnez naprodaj

Naprodaj je Moncrief furnez s termostatom. V jako dobrem stanju. Se proda po zmerni ceni. Zglasite se na 5815 Bonna Ave. ali pokličite ENdicott 3657, kadar hočete. (139)

Soba se odda

Odda se opremljena soba v najem. Vprašajte na 1083 Addison Rd. (137)

Mi pripravimo ZDRAVILA

za Evropo
MANDEL DRUG
15702 Waterloo Rd.
Cleveland 10, Ohio

Kadar potrebujete zavarovalnino

proti ognju, viharju, za avtomobil, se lahko in zanesljivo obrnete na

L. Petrich — IV 1874
1901 KILDEE AVE.

Ribiška sreča. — Arthur Wm. Mortinson iz Duluth, Minn. je imel posebno srečo na ribolovu. Riba ščuka (pike), ki nam jo kaže, je tehtala 30 funtov in je merila v dolžino 47 palcev in pol. Pravijo, da je to največja ščuka, ki so jo kdaj ujeli v tistih vodah severne Minnesote. Mortinson je ujel to ribo v Island jezera severno od Dulutha.

Gornja slika nam predstavlja opice pri domači zabavi v Londonskem živalskem vrtnu. Te opice so pripeljali mlade iz zapadne Afrike in jih je sedaj prvič zopet videti po vojni v tem zverinjaku.

DO YOU GET ENOUGH VITAMINS?

Don't find out how you can get more vitamins in your diet. You can't get enough vitamins from food alone. You need a vitamin supplement.

One-A-Day is a complete vitamin supplement. It contains all the vitamins you need in the right amounts. It's easy to take and it's safe. It's the best way to get your vitamins.

ONE A DAY
VITAMIN CAPSULES
100 CAPSULES
GILBERT, ILLINOIS

Stara mama

(POVEST)

in dopovedovala, kaj je obljubila svojim sorodnikom in kakšne dolžnosti jo vežejo. Nikoli ni omenila Noela. Dejala: Pisal ji je več podobnih pisem, ona pa mu je odgovarjala je, da je pač življenje zelo kruto, da ga pa nikoli ni hotela žaliti. Nikoli ne bo izvedel, je dejala, kako ji krvavi srce, ker ga ne sme videti.

Ko mu je sporočila o nenadni smrti Chiozija, je pri priti v tem videl prst usode. Zdaj sta oba prsta. Tole bo reklama, ki mu je potrebna. V naših dneh prstaškega tekmovalstva takih sredstev ni prezirati. Poročil se bo s Connie. Davne govorice o njima bodo spet oživele. Toliko bolje. Roman, če hočete. Connie je zdaj grofica, kar bo tudi samo koristilo. Časopisi se bodo trgali za to novico. Glas o njem pa bo še pred njih hitel v Ameriko in mu ugodil pot za njegovo prihodno turnejo tamkaj. Njegovi bivši ženi bo hudo, da se je mogel tako naglo spet poročiti. Vse teče kakor namazano.

Pisal je Connie strastno zaljubljeno pismo. Dejal ji je, da samo zato še živi, da se z njo zruži. Da hrepeni popraviti sleherno krivico, do katere ga je morebiti njegova dolžnost prisilila nasproti nji v preteklosti. Oba imata pred seboj prosto cesto. Tako je napisano v knjigi usode. On polaga nji pred noge svoje ime, svojo slavo, svojo vdanost za vse življenje.

Connie ni bila ženska, ki bi se mogla takemu pozivu ustavljati. Kar bleščalo se ji je pred očmi. Podobno kakor mnoge ženske, ki so imele že kdaj opraviti z vsemi formalnostmi

V BLAG SPOMIN
SESTE OBLETNICE SMRTI
NAŠEGA LJUBLJENEGA IN
NIKDAR POZABNEGA
BRATA

Stanley P. Koshak

ki je žrtvoval svoje mlado življenje za domovino nekje v severni Afriki 13. julija 1943.

V zvesti službi domovine
prezgodaj tvoja pot končala je;
k Bogu naše prošnje dvigamo,
da krono slave užival boš.

Zalujoči ostali:

BRAT in SESTRE

Cleveland, O., 13. julija 1949.

poroke, je tudi ona imela skoraj pravoverno spoštovanje. Pred svetom jo bo poroka spet postavila na noge. Dokazala bo, da je tista stara zadeva res bila velika ljubezen. Iljodor je ne bo nikoli več zapustil. Skupaj se bosta starala. Niti Noel ne bo mogel najmanj ugovarjati zoper tako vsega spoštovanja vredno ravnanje.

Judy in Noel sta se vrnili z nočnim vlakom in v sredo zjutraj—bila sta na potu od ponedeljka—je Noel šel naravnost h Connie, ker se je bal, najhujšega, ter se prepričal, da so se stvari natančno tako razvile, kakor se je bal, da se bodo.

Povedal je Judy: "Connie je podobna mački, kadar požre kanarčka."

Kadar je bil Noel zelo jezen, je bil zelo kratkih besed in zdaj je bil prav zares jezen.

"Seveda je res," je rekel, "da zastran pisem nisi dala nobene obljube. Obljubila pa si, da s tem človekom ne boš vzdrževala nobenih zvez več. Ko si mi dala besedo, da se mu odpoveš, si prav to obljubila. Pa se mu nisi odpovedala. Nasprotno si mu pisala. Jaz pa sem vedno mislil, da imaš v sebi vsaj iskrico poštenosti še. S tem sem računal. Pa sem se uštel. Če se torej na vsak način hočeš pogubiti, pa se!"

Prijel je za klobuk. Connie, ki je ždela v naslanjaču, je žalostno kriknila, stekla k vratom in mu zaprla pot.

"Noel! Kaj pa vendar misliš? Pa vsaj ne boš odhajal takole in me puščaš samo? Mislila sem — da, zdelo se mi je, da vsaj nasprotno ne boš, čeprav ti morda ne bo ravno všeč. Poročila se bova. Oba sva prosta. Res ni bilo prav, da sem mu pisala. Takrat se mi ni zdelo nič slabega, zdaj pa vidim. Žal mi je!"

Noel jo je gledal, ko je takole tiščala vrata. Ali zasluži, da se še kaj trudi zanjo? Uboja Connie! Pogubila se bo, vse nič ne pomaga! Toda bledosinje oči in njena slabotna usta so ga porazila.

"Ničesar več si nimava povedati," je dejal prijazneje. "Sama si izbrala. Jutri odidem v Nemčijo, kakor veš. Torej z Bogom, Connie!"

Spet solze, kaj pa drugega. Ni pa marala sprejeti njegove roke, pač pa se je oklenila njegovega lakta in ihtela. Nekdo je potikal na vrata. Noel jih je odprl, češ da bo ugledal Petroviča. Bila pa je gospa Klara.

Stala je tam in se smehljala, ko je videla Connie vso solzno in Noela tako jezega. Z eno roko se je opirala na slonokoščeno palico. V drugi pa je držala gube dolge kožuhastrga plašča kapuco.

"Klara!" je viknil Noel. "Vi na potu, in tako zgodaj! Čudo nezasišano!"

"Morala sem obiskati Connie," je rekla gospa Klara in hčerko poljubila na lice. "Dobro jutro, draga moja. Upam, da boš znala primerno visoko ceniti moj obisk. Tako zgodaj le redko dohajam zdoma. Sicer pa v teh dneh sploh malo odhajam zdoma. Misliš že iti, Noel?"

"Da, Connie mi je pravkar povedala, da se bo kmalu poročila. Čestitke pa kar vam prepuščam."

"Ne morem trpeti, da bi se na takle način poslavljali!" se je spet zjokala Connie. "Noče me niti poslušati. Gotovo mi ne privoščijo, da bi bila srečna!"

"Malo še počakaj, Noel," je dejala gospa Klara. "Smem s teboj na samem govoriti? Saj ne boš zamerila, Connie?"

Stopila sta nekaj korakov dol po dvorani, proč od sprejemne sobe.

"Connie mi je o tej stvari pisala sinoči," je rekla gospa Klara. Pismo sem prejela davi, kar zdelo se mi je, da boš ti tukaj, zato sem hotela kar dve muhi ubiti na en udarec. Zdi se mi, da resno misli na to ... na to poroko, ne?"

"O, vzeti ga misli kar zares, in jaz ne vem, kako naj bi to preprečil. Kvečjemu dvoboj morem njemu napovedati. Prekleto, vse bom pustil!"

"Jaz pa se vprašujem," ga je prekinila gospa Klara, počasi in zamišljeno, "vprašujem, kaj neki je s tisto njegovo nemško ženo?"

"Ki jo je imel tedaj, ko je zbežal s Connie? Mrtva, bi dejal, ali pa ločena."

"Ne prvo ne drugo, po mojih mislih."

"Kaj hočete reči?"

"V tistem času sem si z njo dopisovala," je rekla gospa Klara in s palico risala nekaj na preprogo. "Tedaj, ko je Leonard Humphries padel v Južni Afriki. Pisala sem ji — po nekem čudnem naključju sem zvedela za njen naslov — in jo vprašala, če bi se hotela od Petroviča ločiti. Tukaj imam njen odgovor." Dotaknila se je tuške na roki. "Živela je v neki zakotni vasi v južni Nemčiji, bila vneta katoličanka in ji še na misel ni hodilo, da bi se ločila. Dalje je še mislila, da prav nič ne kaže, da

bi že umrla, kar da prihaja iz take družine, kjer ljudje dolgo živijo, in je tudi popolnoma zdrava. Zenska ima menda krepak značaj, tudi danes še."

Naslanjala se je na palico in ga živo pogledala.

"Kaj se ti zdi?"

"Veliki Bog!" je vzkliknil Noel. "Torej bigamist, ne? Klara, vi ste pravcata čarovnica! Nekaj bi se gotovo dalo napraviti. Ali hočete dati pismo meni?"

"Da," Segla je v taško in mu pismo izročila.

"Connie o tej reči še nič ne povejte. Poskusil bom temu imenitnemu gospodu nasuti piska v oči. Seveda utegne ženska biti že davno mrtva, lahko pa tudi ne, kakor vi pravite. Klara, vi ste — Ni našej primerne besede."

"Stvar bo zelo zanimiva," je opomnila gospa Klara. "Bodi pa s Petrovičem previden in ne zini nobene besede preveč. Poskusi, boš že videl, kaj se da napraviti. Upam pa, da boš znal to reč lepo izpeljati. Da, saj res, ali je Judy—?"

Noel je prikimal in se na-

smehnil.

"Bog jo blagoslovi! To je zares lepa novica! Kako bo Štefan vesel! Že danes popoldne hočem z njo govoriti."

Vrnila se je h Connie, Noel pa je razburjen hitel v hotel Claridge in spotoma prebral pismo. V hotelu je na vizitko napisal: "Rad bi govoril z vami o stvari, ki zadeva vas in vaše bližnje načrte."

Čez nekaj trenutkov so mu že pokazali v Petrovičovo sobo.

TEKOM ČASA,

ko se zobozdravnik Dr. J. V. Zupnik nahaja na St. Clair Ave. in E. 62 St., je okrog 25 drugih zobozdravnikov v tej naselbini prakticalno in se iselilo, dočim se dr. Zupnik še vedno nahaja na svojem mestu.

Ako vam je nemogoče priti v dotiko z našim zobozdravnikom, vam bo dr. Zupnik izvršil vsa morebitna popravila na njih delu in ga nadomestil s novim. Vam ni treba imeti določenega dogovora.

Delo izgovorjeno brez odlašanja. Njegov naslov je:

DR. J. V. ZUPNIK
6151 ST. CLAIR AVE.
vokal E. 62nd St.; vhod samo na E. 62 St.
Urad je odprt od 9:30 a.j. do 8. v.
Tel.: EN 5013

ZAHTEVAJTE NAJBOLJŠE

**Pick
Of the
Crop**

Vilek perfektnosti. Tisto posebno je, ki napravi šampijone ... in tisto nekaj je, ki dela P.O.C. vilek pridelkov. Za res fin užitek v Pilsener pivu, pijte P.O.C.

**Extra Dry
PILSENER
BEER**

THE PILSENER BREWING CO. OF CLEVELAND

G. WHISKERS

Petrovič je stal sredi velike, lepo opremljene sprejemnice in namršeno gledal Noelovo vizitko. Sunil je z glavo kvišku kakor žival, ko je Noel vstopil, štrleče ustnice pa so se mu razpotegnile v zoprn nasmešek.

"A! Nečak! Ljucke tete ljubki nečak. Se mi je zdelo. No, ste mi prišli povedat. 'Roke proč?' Je tako?"

"Natančno tako," je odgovoril Noel. "Priharnili ste mi razlago. Prišel sem vam mimo grede povedat, da se ta zakon ne bo nikoli sklenil."

"A tako!" je viknil Petrovič in si mel roke. "To je dobro. Izvrstno! Vi ste — kako tej reči pravijo — strogi oče, ne? Dejali boste, da grofica ni pol-

noletna. Torej sama ne ve, kaj počenja." Zasmel se je, a prisiljeno. "No prav, jaz bom pa vse to tvegati, častiti gošpod."

"Tvegali boste še več ko to," je rekel Noel umirjeno. "Saj res, se smem usesti? Najbolje bo, da se usedeva oba — hvala. Kakor sem vam že rekel, sem vam prišel povedat, da se ta zakon ne bo nikoli sklenil. Upam, da mi boste dali svojo častno besedo, preden odidem iz te sobe, da ne boste pod nobeno pretezo skušali grofico Chiozji še kdaj obiskati."

(Dalje prihodnjič)

Pomagajte Ameriki, kupujte Victory bonde in znamke.

Znižane cene!

Vse FRIGIDAIRE ELEKTRIČNE LEDENICE

so sedaj ceneje. Sedaj dobite 6 kub. čev. veliko

za samo

\$189

Kupite sedaj, na lahka mesečna odplačila.

Norwood Appliance & Furniture

6202 ST. CLAIR AVE.

SE PRIPOROČAMO ZA POPRAVILA FENDERJEV, OGRADJA IN ZA BAVVANJE AVTOMOBILOV.

SUPERIOR BODY & PAINT CO.

6605 ST. CLAIR AVENUE

FRANK OVELBAR, lastnik.

OBLAK MOVER

Naša specielnost je prevažati klavirje in ledenice. Delo garantirano in točna postrežba. Obrnite se z vsem zaupanjem do vašega starega znanca

JOHN OBLAK

1146 E. 61. St.

HE 2730

—AND THE WORST IS YET TO COME
—in najhujše šele pride

